

บทนำ

ปรวิร์ ไวยวัจน์ จ้องมองหญิงสาวรูปร่างบอบบางตรงหน้า เธอดูอ่อนกว่าอายุจริง ดวงตาใสชื่อคู่หนึ่งที่สะกดเขาตั้งแต่แรกเจอ มองตบอบอย่างสงบนิ่ง เหมือนเธอจะรู้...รู้มาตลอดว่าวันนี้ได้วันหนึ่ง เรื่องระหว่างเราก็ต้องจบลง

“ลิล ผม...” ในหัวพยายามนึกหาคำพูดถนอมน้ำใจเธอมากที่สุด

“ลิลเข้าใจค่ะ คุณหมอไม่ต้องกังวล ลิลจะย้ายออกพรุ่งนี้ค่ะ” น้ำเสียงสั้นเครือแม่ไม่ยากอ่อนแอ ในเมื่อเขาชัดเจนแต่แรกและเธอเองก็สมควรใจ

“ขอบคุณครับ” เขาลังเลเล็กน้อยก่อนเอ่ย

“คืนนี้ผมเข้าเวร คงไม่ได้กลับมาอีก” บอกเป็นนัยว่าคงได้พบกันเป็นครั้งสุดท้าย

“ค่ะ”

ในอกจุกเจ็บ จะพูดอะไรได้อีก เพราะการกระทำของเขา

อธิบายทุกอย่างหมดแล้ว

จากเคยซิดีใกล้กลับห่างเหินเย็นชา ถามคำตอบคำ ไม่ยอมสบตาหรือมองหน้าเธอตรงๆ บางสัปดาห์ก็ไม่มาหา นั่นไม่ได้บอกให้เธอเตรียมตัวเตรียมใจหรือใจ

และทุกอย่างก็จบลงง่ายๆ...เหมือนตอนเริ่ม

สามปีก่อน

“ลิลลี่ เห็นคุณหมอมคนใหม่ยัง ล้อหล่อ เหมือนเดินออกมาจากซีรีส์เกาหลีเลยแก”

เดมี่ ชื่อเล่นที่ดมิสาให้ทุกคนเรียก สะกิดเธอขณะกำลังสาละวนกับบออร์เดอร์ลูคั้

“ยังเลยเดมี่” ตอบพลางเร่งมือชงกาแฟ

“ขนาดฉันสายฝอยยังอยากขอแช่บบ้าง ว่าแต่คุณหมอลเล่นทินเดอร์รีเปล่าน้า...” เพื่อนสาวทำท่าจะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาดู

“จริงสิ ส่งกาแฟชิ้นไหนละลิล เดี่ยวฉันเอาขึ้นไปเอง เพื่อพรหมลิขิตจะทำงาน” ดมิสาหัวเราะคิกคัก กุ๊กกุ๋จช่วยเธอจัดกาแฟใส่ถาด

“ชิ้นแก้วจ๊ะ”

“ว้า แผนกสูติฯ นี่นา คนละโยชน์เลย”

หญิงสาวพ่นลมหายใจด้วยความเซ็ง แต่ได้รับอาสาแล้ว จึงถือขึ้นไปส่งให้

สลิลเพ็งทำงานที่ร้านอาหารและกาแฟของโรงพยาบาลแห่งนี้ได้ไม่ถึงปี แรกเริ่มเดิมทีเธอเป็นพนักงานชงกาแฟคนโปรดของพี่อู่มเจ้าของร้าน เพราะบรรดาคุณหมอและพยาบาลต่างชมเป็นเสียงเดียวกันว่ารสมีอู่มสลิลเข้มข้นถึงใจ ตาค้างอยู่เวรได้สบาย

พอทำงานได้สักพักพี่อู่มก็ค้นพบว่านอกจากชงกาแฟอร่อย

แล้ว สลิลยังทำอาหารเก่งอีกด้วย สามารถพลิกแพลงทุกเมนูให้เป็นอาหารจานด่วน ประหยัดเวลา ไม่ต้องให้บุคลากรทางการแพทย์หิ้วห้องรอ

พี่อุ้มผู้เห็นค่าของเงินไม่รอช้า รีบเสนอตำแหน่งแม่ครัวให้สลิลโดยทำงานสองกะแลกกับเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว เด็กบ้านนอกที่มีเพียงวุฒิม.6 ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้รับโอกาสจากเจ้าของร้าน ดีใจจนตัวลอย รีบโทร.บอกยายซึ่งเป็นครอบครัวคนเดียวของเธอ

“ยายจำ พี่อุ้มเขาให้ลิลทำงานเพิ่มด้วยจ๊ะ” เสียงใสปิดบังความตื่นเต้นไม่มีผิด

“ไหวหรือเปลาล่าลูก อย่าหักโหมเกินไปนัก” ยายทิพย์หรือน้ำทิพย์อดห่วงหลานสาวคนเดียวไม่ได้

“ไหวจ๊ะ ลิลไม่เห็นเหนื่อยเลย ยายอยู่บ้านคนเดียวดูแลตัวเองดีจ้ด้วยนะจ๊ะ”

“ยายอยู่ได้ หนูมีเงินพอใช้ไหม ไม่ต้องส่งให้ยายบ่อยๆนะลูก”

ผู้สูงวัยเสียงเครือ สงสารหลานที่ต้องทำงานงๆ เลี้ยงตน สลิลเพิ่งอายุยี่สิบเอ็ด ว่ายี่สิบสอง แต่กลับต้องแบกรับชะตากรรมและภาระที่ผู้เป็นแม่ทิ้งไว้ ลูกสาวนางท้องไม่มีพ่อ พอคลอดได้ไม่กี่วันก็จากไปพร้อมเงินก้อนสุดท้ายของครอบครัว หายเข้ากลีบเมฆ ไม่เคยกลับมาเหลียวแล ‘แม่’ จึงเป็นเพียงคำนามกลวงเปล่าสำหรับสลิล

หลายปีก่อนนางพาหลานนั่งรถไฟจากบ้านเกิดในจังหวัดหนึ่งทางภาคอีสานเข้ามาตะลอนหางานในกรุงเทพฯ แม้จะเริ่มอายุมาก แต่ยังมีกำลังวังชา หวังทำงานส่งเสียหลานจนจบปริญญาตรีให้มีหน้าที่การงาน มีชีวิตที่ดีกว่าแม่และยาย

ว่าความเหลื่อมล้ำในเมืองฟ้าอมรไม่เคยปราณีใคร สลิลเรียนจบแค่ ม.6 ก็ต้องออกมาทำงานเลี้ยงปากท้องสองยายหลาน เนื่องจากสุขภาพของยายน้ำทิพย์ทรุดโทรมลงทุกวัน ไม่สามารถออกไปรับจ้างทำงานหนักๆ ได้อีก กอปรกับค่ารักษาพยาบาลและค่าเดินทางไปหาหมอที่สูงขึ้น ทำให้เงินที่มีจำกัดจำเขี่ยไม่พออีกต่อไป

ยายทิพย์จำต้องย้ายกลับภูมิลำเนาเดิมเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ส่วนสลิลยังทำงานในกรุงเทพฯ และส่งเงินให้ยายเป็นประจำทุกเดือน

นางได้แต่โทษสังขารตัวเองที่เป็นเหตุให้หลานหมดอนาคตเรียนต่อ สลิลเป็นแก้วตาดวงใจของนางและไม่เคยนึกเสียใจที่ลูกสาวไม่รักดีทิ้งหลานไว้ให้เลี้ยง หลานนางว่านอนสอนง่ายแต่เล็กไม่เคยสร้างความเดือดเนื้อร้อนใจให้ กตัญญูเป็นที่หนึ่ง ใจเย็น อ่อนโยนและเข้มแข็ง

นางภูมิใจที่สลิลเติบโตมาเป็นคนดีและคนงาม แม้หลายคราหญิงชราสายตาฝ้าฟางคนนี้จะสับสนว่าคนงามที่ว่าเป็นลูกหรือหลาน นั่นก็เพราะสลิลได้ใบหน้ารูปไข่ ปากนิดจมูกน้อยย ดวงตาดำขลับดูใสซื่อจริงใจ ผิวขาวนวลเนียนและรูปร่างออรชรอ่อนแอ้นมาจากผู้เป็นแม่

“พอจะ ยายอย่าลืมหินยาตามหมอสั่งด้วยนะจ๊ะ”

เสียงตอบกลับของหลานดึงผู้สูงวัยหลุดจากภวังค์ความคิด

“หนูก็พักผ่อนบ้างนะลูก”

“จ๊ะ ปีนี้ลิลคงยังไม่ได้กลับไปหายายนะจ๊ะ” หญิงสาวกล่าวเศร้าๆ

“ว่างๆ ค่อยมากก็ได้ลูก” นางเข้าใจดีว่าหลานทำงานหารู้งานหามาหาเงินส่งให้ตน

“ลิลไปทำงานต่อก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวลิลโทร.หา” เธอต้องรีบวางสายเพราะเป็นเวลางาน

“อย่าหักโหมนะ รูลีใหม่” ผู้เป็นยายย้าอีกครั่ง

“จ๊ะยาย”

หญิงสาวทำงานอย่างขยันขันแข็ง หกวันต่อสัปดาห์ตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงสี่ทุ่ม ในช่วงโมงเร่งด่วนที่มีมอเตอร์ไซด์ทะลักทลายก็ต้องวิ่งแข่งกับเวลา ส่งอาหารกับกาแฟตามชั้นต่างๆ ทำให้พลอยคุ่นหน้าคุ่นตาคุณหมอมและพยาบาลเกือบทุกอวอร์ด

และด้วยความที่ลิลเป็นคนสวย สัดส่วนโค้งเว้าชวนมอง บุคลิกนอบน้อม ทุกอย่างประกอบกันดูละมุนตา บรรดาหมอมหนุ่มจึงผลัดกันแวะเวียนมาหาจนหัวกระไดร้านไม่เคยแห้ง โดยเฉพาะหมอณพ หรืออรรถณพ กุมารแพทย์หนุ่มผู้ให้ความเอ็นดูหญิงสาวร่างเล็กอย่างออกนอกหน้า

“ลิล หมอณพรีเคสท์ บ่ายสามขอกาแฟเหมือนเดิมที่ห้องด้วย” พี่อู๋ร้องบอกหลังรับมอเตอร์ไซด์ทางโทรศัพท์

“ค๊ะ พี่อู๋” เธอเหลือบมองนาฬิกา เหลือเวลาอีกสิบห้านาที จึงเริ่มลงมือ

“แหม หมอณพรักหน้าเขี้ยวนะ” ดมิสาเดินมากระซิบให้ได้ยินเพียงสองคน

“ใช่ที่ไหนเล่า” ลิลปฎิเสธ

“มองจากดาวอังคารก็รู้อยู่ ว่าเขาจีบแกอยู่” เพื่อนสาวสายผอยืนยื่น

“เป็นไปไม่ได้หรอก คุณหมอสาวๆ สวยๆ ก็ตั้งเยอะ”

เธอไม่เชื่อว่าหมออย่างเขาจะคิดเกินเลยกับพนักงานร้านกาแฟ

“จ๋า”

ดมิสาถลอกตาให้กับความซื่อจนบื้อของลิล ถึงไม่ได้กั้นท่า

คุณหมอกคนอื่น แต่หมอนพ็กรุกคืบอย่างเปิดเผยมาตั้งหลายเดือน มีที่ไหนสั่งอาหารกับกาแฟวันละสามเวลาและรีเคสต์ให้เพื่อนเธอ ขึ้นไปส่งเองทุกครั้ง วันไหนไม่ได้เห็นหน้าสลิลคงไม่มีแรงรับเคลคนใช้

หญิงสาวจัดแก้วอเมริกาโน่ร้อนใส่ถาดให้เรียบร้อยก่อน เดินออกจากร้านตรงไปยังลิฟต์ กดชั้นสิบสี่ ซึ่งเป็นแผนก กุมารเวชกรรม

“รอด้วยครับ”

มือใหญ่ข้างหนึ่งยื่นมาคั้นประตูลิฟต์ที่กำลังเลื่อนปิด เธอจึง รีบกดปุ่มเปิดให้

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มก้าวเข้ามายืน ข้างๆ

“ชั้นไหนคะ” เธอถามด้วยยีนไกล์แฝงปุ่มกด

“ชั้นเดียวกันครับ”

เมื่อถึงที่หมายเขาก็เดินออกจากลิฟต์ ตรงไปทางเดียวกับเธอ ‘ผู้ปกครองเด็กกลมึง’

สลิลมองแผ่นหลังกว้างที่เดินนำอยู่สองสามก้าว ชะลอฝีเท้า ลงเล็กน้อย ทั้งระยะห่างให้เขาเดินลับไปก่อน

พอถึงหน้าห้องพักนายแพทย์อรรณพจึงเคาะประตูขออนุญาต เช่นเคย

“เชิญครับ” เขาร้องตอบ

“ขอโทษที่มาช้าคะ” เธอค้อมศีรษะให้หลังเปิดประตูเข้ามา

“ไม่เป็นไรครับ”

หมอมุ่มนหน้าดี สวมแว่นไร้กรอบยืมกว้าง ปรีมารับแก้วกาแฟ จากเธอ

“ยุ่งหรือครับ” เขาตั้งท่าชวนคุยเมื่อเห็นว่าเธอกำลังจะผละไป

ทันทีที่เสริ้จตุระ

“นิดหน่อยค่ะ” สลิลเงยหน้าขึ้นตอบจึงเหลือบไปเห็นบุคคลที่สามในห้อง ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มที่ขิ้นลิปต์มาพร้อมกันคนนั้นกำลังยื่นกอดอก ฟิงสะโพกกับขอบโต๊ะทำงานประสานสายตากับเธอ

หญิงสาวมองเขาเต็มตาเป็นครั้งแรก คิ้วเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาสีดำสนิท ริมฝีปากแดงตัดกับผิวขาวจัดเหมือนผู้หญิงจุมูกโด่งเป็นสัน สีหน้าราบเรียบปราศจากอารมณ์ โดยรวมดูหล่อเหลา สุภาพและ...อันตราย

บางอย่างร้องเตือนให้เธอรีบหันหลังออกจากห้องนี้ เจ้าของใบหน้านิ่งเฉยนั้นยังคงจ้องเธอกับหมอณพไม่ลดละ พานให้รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ

“ลิลขอตัวก่อนนะคะ”

เธอไม่อยากอยู่นาน อึดอัดกับสายตาว่างเปล่าเหมือนนอากาศแต่กดทับจนหายใจไม่ออก

“ครับ” หมอณพดึงประตูเปิดให้เธอ

“คนนี้เหรอ” คล้อยหลังเธอไปไม่นาน บุคคลที่สามในห้องก็ถามขึ้น

“มีคนที่คนเดียวครับ หมอบั่น”

ปรวีร์ทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อเพื่อนหมอที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย เขารู้จักภรรยาพอดี ใจกว้างตั้งมหาสมุทรสมชื่อ ไม่เคยจริงจังกับสาวคนไหนและไม่มีสาวคนไหนจริงจังด้วย

“ไม่ใช่อย่างที่มึงคิดเลยไอบั่น คนนี้กูจริงจัง”

หลังเรียนจบเฉพาะทางและทำงานในโรงพยาบาลรัฐจึงลาออกจากราชการย้ายมาโรงพยาบาลเอกชนของครอบครัวปรวีร์

หมอหนุ่มได้ประสบพบเห็นเด็กหลายชีวิตเจ็บตายก่อนวัย

อันควร ทำให้ตระหนักได้ว่าชีวิตนี้แสนสั้นนัก เขาอยากใช้มันอย่าง
คุ้มค่ากับใครสักคน ไม่ใช่แค่ชั่วข้ามคืนอย่างที่ผ่านมา

เมื่อเจอสลิลที่ร้านกาแฟใต้ตึก ลัญชาตญาณบอกเขาทันทีว่า
นี่คือรักแรกพบ แต่ตามเที่ยวไล่เที่ยวชื่อมาหลายเดือน สาวเจ้า
ยังไม่มีวีแววจะตอบรับไมตรีสักที ได้แต่เก็บไปพรา ๆ เพ้อกับปรวีร์
เพื่อนหมอที่สนิทสุด

“อีม” ชายหนุ่มพึมพำรับในลำคอ

“ยังไม่มีแฟน กูสืบทามหมดแล้ว ถึงได้เร่งจีบนี้ไง กลัวหมา
คาบไปแตก” อรรถนพถอนหายใจ “แล้วมาหากูทำไมวะ” เขาถามขึ้น
ด้วยความประหลาดใจ จู่ ๆ ปรวีร์ก็เปิดประตูเข้ามาก่อนสลิล
เสียวอีก

“แวะมาฝากตัว ในฐานะผู้บริหารใหม่”

เส้นทางเขาไม่แตกต่างจากเพื่อนสนิทนัก หลังใช้ทุนเสร็จและ
ทำงานเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในโรงพยาบาลรัฐต่อสักพัก คุณหญิง
กัลยา ไวยวัจน์ ผู้เป็นย่าก็ดึงตัวมาทำงานที่โรงพยาบาลเอกชน
แห่งนี้พร้อมมอบตำแหน่งผู้บริหารให้

“แหม กว่าจะยอมรับราชโองการของไทเฮานะครับไอ้ป้าน”
หมออรรถนพแซะ

เพื่อนเขาถ่วงเวลามาพอสมควรเพราะมุ่งมั่นในอุดมการณ์
‘การแพทย์เพื่อความเท่าเทียม’ ให้การรักษาและให้คนทั่วไปเข้าถึง
การรักษาอย่างเท่าเทียมกัน

“อ้อ มันคงถึงเวลาแล้วละ” เขาเองอยู่ในวัยขึ้นเลขสาม ควร
เข้ามาสานต่อภาระหน้าที่ตามที่คุณย่ามอบหมายให้เป็นเรื่องเป็นราว
เสียที

“ย่ามึงต้องภูมิใจ เดินเข้าโรงพยาบาลวันแรก สาว ๆ ก็กรี๊ดลั่น
จนกูนึกว่าไฟไหม้ที่ไหน” หมอหนุ่มหัวเราะลั่น

ปรีวีร์ถ่ายหน้าระอา บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ต่างเข้ามาล้อม
ระหว่างเดินทักทายและฝากตัวกับบอร์ด์ต่างๆ กว่าจะสลัดหลุด
ก็เล่นเอาเหงื่อตก

“ไปละ ยังไม่ได้กินข้าวเที่ยง” เขายืดตัวตรง ก้าวไปที่ประตู
ทันที

“ลงไปอุดหนุนร้านน้องลิลด้วยนะเว้ย” อรรณพบอก แต่
ไม่มีเสียงตอบรับจากปรีวีร์

1 วันนี้

มีอบบางปาดน้ำตาลกๆ พลังกวาดสายตาถูรอบห้องที่อาศัยมาสามปี เธอเก็บข้าวของติดตัวไม่กี่ชิ้นลงกระเป๋าเรียบร้อย เหลือเพียงของใช้ร่วมกันบางชิ้นที่เจ้าของห้องคงไม่ยากเกินไป จึงต้องลงไปนอนกองรวมกันที่ก้นถุงดำ ปลอกหมอนอิงลายที่เธอเลือก ดอกไม้ในแจกัน เทียนหอมและอื่นๆ กลายเป็นขยะไร้ค่า ไม่ต่างจากเธอตอนนี้

โทษใครไม่ได้ นอกจากความใจง่ายของตัวเอง ประวีร์ถูกใจเธอ ตั้งแต่แรกเห็นและเข้าหาตอนเธอกำลังเคืองคว้างกลางทะเลอย่างอ่อนแรงเมื่อได้รับข่าวร้ายว่ายายผู้เป็นหลักยึดเดียวหกล้มจำเป็นต้องผ่าตัดสะโพกด่วน ค่าใช้จ่ายทั้งหมดแม่ไม่มาก แต่เธอในตอนนั้นไม่มีสำรองสักบาท จึงบากหน้าไปขอเบิกล่วงหน้ากับพี่อู่มแล้วกลางน กลีบต่างจังหวัดเพื่อดูแลยาย

กระทั่งกลับมาทำงานได้ไม่กี่วัน เจ้าของร้านก็แจ้งให้เธอขึ้นไปพบเขาที่ห้องผู้บริหาร สลิลไม่เข้าใจสักนิดแต่ยอมปฏิบัติตาม

การพบกันครั้งที่สองไม่ได้ทำให้เธอครั่นคร้ามแต่อย่างใด ตรงกันข้าม
เขากลับมีอิริยาบถอ่อนคลាយ ถ้ามถึงยาย ชวนคุยเรื่อยเปื่อย
ก่อนเฉลยสิ่งที่เธอสงสัย

“ผมดูแลค่าใช้จ่ายให้แล้ว”

หญิงสาวเงยหน้ามองเขาอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง คำถามมากมาย
ผุดขึ้นในหัว แต่ปากเอ่ยขอบคุณก่อน

“ขอบคุณค่ะ” เธอยกมือไหว้

“คุณอาจกำลังสงสัย...” เขาเงยไปเล็กน้อย

“คุณไม่ใช่บุคลากรของโรงพยาบาล ไม่มีสวัสดิการในส่วนนี้
อยู่แล้ว แต่ผมช่วย... ด้วยความเสนาหา”

สลิลรู้สึกว่่าหนังสือระชาวบ มือเย็นเฉียบ เข้าใจแล้วว่าเขา
ต้องการอะไร

“ให้ผมดูแลคุณนะ” ประวีร์นึ่งรอดูท่าที่เธอก่อนกล่าวต่อ

“ผมมีเงื่อนไขสองข้อ ระหว่างที่อยู่ด้วยกันต้องมีผมแค
คนเดียวและเก็บทุกอย่างเป็นความลับ ผมสัญญาว่ายายคุณจะ
ได้รับการรักษาที่ดีที่สุด คุณเอากลับไปคิดก่อนก็ได้ ผมไม่เร่งรัด”
เขายื่นข้อเสนอที่เธอปฏิเสธไม่ลง หากการเป็นเมียเก็บเขาแลกกับ
ชีวิตที่ยืนยาวขึ้นอีกนิดของยาย เธอก็ยินยอม

“...อาการแทรกซ้อนหลังผ่า...ผมจะแจ้งพยาบาลพิเศษไว้ดูแล
คุณยายลิลให้” ข้อตกลงที่เขาร้ายเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา จับใจความ
ได้เพียงยายเธอจะปลอดภัยดี

“ลิล ลิล” มือหนาเอื้อมมาสะกิดเบาๆ เมื่อเห็นว่าเธอไม่ค่อย
มีสติเท่าไร

“คะ คะ คุณหมอมว่าอะไรนะคะ”

“ลาออกจากงาน ผมจะดูแลเอง”

“ตะ แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ อยากเจอหมอมองเรื่อยๆ หรือไง” น้ำเสียงราบเรียบ
แต่ตัวตาสายตาจุ่นเขียวมวง

“ค่ะ” เธอพยักหน้าตกลง

“ขอถามได้ไหมคะ ทำไมต้องเป็นลิล” หญิงสาวถามเสียงแผ่ว
“เพราะลิลทำให้ผมนึกถึงแม่จัง”

มือบางหยิบ ‘ซองบุหรี’ หลังตู้เย็นขึ้นมา สลิลละล้าละล้ง
อยากเก็บทิ้ง แต่เจ้าของห้องคงไม่ชอบใจ เป็นหมอแท้ๆ ยังสู้บุหรี
เธอเปลอบ่นในใจด้วยความเคยชินและคล้ายได้ยินเสียงเขาตอบ
กลับมา ‘หมอก็คอนนี่นา’ หญิงสาวรีบสะบัดศีรษะ จุดความคิด
ให้กลับมาที่ปัจจุบัน ภาพฝันวันวานสูญสลายหายไปเหลือเพียง
ความจริงที่ว่า เขาไม่ต้องการเธอแล้ว

ดวงตาแดงก่ำจ้องมองซองบุหรีในมืออย่างเหม่อลอย หวน
นึกถึงครั้งแรกที่ได้รู้จักเขาจริงๆ ก็เพราะสิ่งนี้ ครั้งแรกที่เขาสอนเธอ
ว่าความสัมพันธ์ชายหญิงเป็นเช่นไร ครั้งแรกที่เปิดเปลือกหูกอด
หัวใจแก่กัน

ร่างใหญ่พลิกตัวกระสับกระส่าย พยายามกดขี่มความ
พลุ่งพล่าน แต่คลื่นความปรารถนาที่ก่อตัวเป็นระลอกบริเวณ
ท้องน้อยกลับไม่ปรานีเขา ปรวีร์สะบัดผ้าห่มให้พ้นตัว ลุกไปหยิบ
ซองบุหรีหลังตู้เย็นแล้วเดินออกไปสูบที่ระเบียง

“เข้าไปรอข้างใน ผมสูบบุหรี่อยู่” เขาหันมาบอกสลิลที่เดิน
ตามมาเงิบๆ พร้อมเลื่อนบานกระจกปิด ไม่ให้ควันบุหรีรบกวนเธอ
คนตัวเล็กยังไม่ขยับไปไหน ดวงตาใสซื่อที่จับใจเขาตั้งแต่แรก
เห็นบอกว่าจะรออยู่ตรงนี้ ชายหนุ่มตัดใจขยับบุหรีที่เหลืออีกครั้งมวน
หิ้งก่อนเดินกลับเข้ามา

“มีอะไร”

“นอนไม่หลับเธอคะ” เธอถามอย่างเกรงใจ แม้จะย้ายมาอยู่

คอนโดฯ เดิมของพ่อเขาได้อาศัยดีกว่าแล้ว แต่ประวัติไม่ได้ให้ความสนิทสนมกับเธอมากเท่าไร ยังใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าผม ส่วนเธอไม่อาจเอื้อมเรียกเขาว่าพี่นั้น จึงใช้คำกลางๆ อย่างคุณหมอแทน

“อ้อ ลิลไปนอนเถอะ ผมจะทำงานต่ออีกนิดหน่อย” มือหนาลูบผมเธออย่างเอ็นดู

เขาไม่เคยแต่จะต้องหรือทำอะไรเกินเลยไปมากกว่านี้ ‘พร้อมเมื่อไรค่อยบอกผม’ เป็นสิ่งแรกที่หลุดจากปากเขาทันทีที่ประตูห้องนอนปิดลงในคืนแรก ชายหนุ่มคงดูออกว่าเธอกำลังหวาดหวั่นขวัญเสียที่จู่ๆ ต้องย้ายมาอยู่กับคน (เกือบ) แปลกหน้าจึงให้เวลาทำใจสักพัก และสักพักที่ว่ำนั้นกำลังทรมาณเขาเจียนตายทุกคำคืน

เธอรู้ดีว่ากำลังเอาเปรียบคนที่ช่วยยายไว้ ต่อให้เขาได้เธอมาด้วยวิธีการมิชอบคล้ายบังคับก๊วยๆ แต่ ณ นาทีนี้ยายยังอยู่ดีมีสุขไม่ใช่หรือ สัญญาต้องเป็นสัญญา จะช้าหรือเร็วเรื่องนี้ก็ต้องเกิดอยู่ดี จึงตัดสินใจเอ้อย่างที่คิด

“พะ พร้อมแล้วค่ะ”

“ไม่พร้อมหรอก ไปนอนเถอะ” เขาหลุดคำคนปากกล้ำขาลั่นเพ็งอายุเท่านี้บ๊องบ๊องสาวคนสุดท้ายห้องของเขาริอ่านรุกรุ่นใหญ่

ทว่าสลิลกลับทำสิ่งที่ไม่คาดคิด ยึดตัวมาจูบปากจนเขาเผลอเกร็งหน้าห้องด้วยความตื่นเต้น ปากอิมเคลื่อนไหวอย่างงะแง่งเหมือนทำอะไรไม่ถูก ชายหนุ่มจึงประคองใบหน้าเล็กไว้ แล้วเริ่มสอนว่าจูบจริงๆ ต้องทำอย่างไร

ปากหยักหลอกล่อคนไม่เพียงสาให้ติดกับลมหายใจอุ่นจัดผลมกลิ่นหอมเย็นของบุหรี ดูดดึงหยอกเย้าก่อนส่งเรียวลิ้นเข้าไปชิมโพรงปากหวาน เกี้ยวกระหวัดลิ้นเล็ก สุกปลิ้นอย่างทิวกระหาย

“ปะ เตี้ยวสอนต่อ” เขาผละมาจูบหน้าผาก เว้นช่วงให้เธอ

หายใจก่อนซ้อนร่างบางตรงไปยังเตียงนอนทันที

เสื้อผ้าติดกายของทั้งคู่ร่วงสู่พื้นอย่างรวดเร็ว ปรวีร์กลั้นหายใจกับความงามตรงหน้า เห็นตัวเล็กๆ แต่ส่วนที่ควรเติมไม่เต็มมือ กลับเยอะจนล้นเกิน คนถูกจ้องสะเทือนอายเสเบือนหน้าหนี นั่นกลับยิ่งเปิดทางให้จุมูกโด่งฉกมาซุกใช้ชอกคอหอมกรุ่น ปากหนาขบเม้ม ละเลียดชิมทิ้งไอร้อนแผดเผาทุกตารางนิ้วที่พาดผ่าน

“กลัวเหรอ” เขาเงยหน้ากระซิบถามเมื่อลัมผัสได้ว่าคนใต้ร่างกำลังลั่น

สลิลพยักหน้า

“มันก็...คงจะเจ็บแต่สนุกนะ” เขามียิ้มน้อยๆ แล้วค่อยๆ ดึงแขนเรียวยาวที่กอดอกแน่นออก

“สวย”

ลั่นคำก็ก้มลงไปคลุกเคล้าบัวตูมสีหวานเยี่ยงคนลุ่มหลงมัวเมา รสชาติสดใหม่ที่ได้ลิ้มลองเป็นคนแรกช่างหอมหวานเกินห้ามใจ ร่างบางนอนระทดระทวยลั่นเรียวยาวแรงชัดขึ้น ลำพังความบั่นบ่วนที่เขาเพียรปลุกเร้าก็ประคองสติลำบากแล้ว แต่จู่ๆ เขาก็หยุดไป

ปรวีร์ยึดตัวไปหียบบางอย่างออกมาจากลิ้นชักโต๊ะข้างเตียง และเป็นครั้งแรกที่สลิลได้เห็น ‘เขา’ เต็มตา ชายหนุ่มปลุกปลอบอย่างอ่อนโยนผิดกับสีหน้าอดกลั้นขณะพันผ้าเส้นทางคับแคบ กระทั่งเข้าไปทั้งหมดก็รอให้เธอปรับตัวสักพักจึงเริ่มขยับเชื่องช้า ขอให้เธอปล่อยตัวปล่อยใจไปพร้อมกัน ทุกอย่างดำเนินไปตามครรลอง ไร้ซึ่งคำพูดใดๆ มีเพียงสองร่างพริ้วภาษากายที่รู้จักกันอยู่สองคน

สลิลนอนนิ่งหลังพายุสวาทผ่านพ้นไป เธอไม่ได้เสียใจ ไม่มีน้ำตา ไม่ได้ร้องให้พุ่มพวย แคร้วลึกลับ...เป็นผู้หญิงเต็มตัวก็คืนนี้ เขาตัดดวงจากเธอจนอิม แต่คงไม่อิมหน้าเพราะยอมหยุดที่สามรอบ

ตามจำนวนถุงยางที่เหลือ นัยน์ตาวาวโรจน์นั้นตั้งท่าจะจับเธอกินต่อให้ล้มอยาก แต่เขาระวังตัว เธอก็ระวังตัว ไม่มีใครอยากพลาดหรอก

“ลูกใหม่ อยากอาบน้ำรีเปลา” ปรวีร์นุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียว ออกมาจากห้องน้ำหลังชำระร่างกายเสร็จ

“ค่ะ” เธอค่อยๆ พุงกายลุกขึ้น ทรงตัวบนพื้นได้ไม่เท่าไร ก็เข่าอ่อนลงไปนั่งพับเพียบเสียแล้ว

“ไม่ไหวหรอกมั้ง” เขาหัวเราะพริตก่อนอุ้มเธอขึ้นเตียง เหมือนเดิม

“นอนเถอะ” ว่าพลางรังรังเล็กน้อยมากอด สุดดมกลิ่นกายสาวให้ชำปอด

“คุณหมอคะ... ลิลต้องอยู่อีกนานไหมคะ” เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลย

“ไม่รู้สิ เรื่อยๆ มั้ง” แปลว่า จนกว่าเขาจะเบื่อ

ลิลไม่ได้แปลกใจกับคำตอบ ในเมื่อตัดสินใจก้าวเข้าสู่กรงทองเขาแล้วก็ต้องยอมรับ อันที่จริงมันก็ไม่ได้เลวร้ายนัก บทรักเมื่อครู่บอกเธอว่าไม่ใช่คนใจร้าย แค่พูดน้อยถึงน้อยมากเท่านั้นเอง หญิงสาวหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน จิตใจลึบสนวนวาย มีเพียงอกเขาไว้พึ่งพิง

เธอมัดปากถุงดำก่อนนำไปหย่อนลงปล่องทิ้งขยะ ห้องกลับมาอยู่ในสภาพเดิม ไม่หลงเหลือร่องรอยว่าเคยมีเธออยู่ เท่านั้น น่าจะพอแล้ว ลิลเปิดตู้เย็นตรวจตราดูรอบสุดท้าย พบว่าอาหารสดที่ทำใส่กล่องไว้ให้เขาน่ากินหมดแล้วก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ออกเวรมาคงไม่เหลือแรงหุงหาอาหารเอง จึงตัดสินใจทำอะไรง่ายๆ ไว้ให้เขาอย่างน้อยก็ได้ดูแลเขาตอบแทนที่เขาดูแลเธอไม่ขาดตกบกพร่องมาตลอด

มะระผัดไข่แล้วกัน ปรวีร์เป็นคนกินง่ายอยู่ง่ายและชอบกิน

เมนูไข่เป็นที่สุด เขาเคยเล่าให้ฟังว่าแยกมาอยู่คนเดียว ของพ่อ
ตั้งแต่เรียนปีหนึ่งเพราะอยู่ใกล้มหาวิทยาลัย ส่วนน้องอีกสามคน
อยู่บ้านใหญ่ ยิ่งเรียนปีสูงยิ่งไม่มีเวลากลับบ้าน คุณนลินแม่เขา
จึงเป็นคนหอบหิ้วอาหาร ขนม ผลไม้และเครื่องดื่มมาเติมใส่ตู้เย็น
ให้บ่อยๆ จนกระทั่งเธอมาอยู่ด้วยนั้นแหละ เขาถึงได้บอกแม่ว่า
จะกลับไปกินข้าวที่บ้านเอง

สลิลไม่เคยมีโอกาสรู้จักกับครอบครัวเขา เคยเห็นในรูปบ้าง
และรู้ว่าปรีวีร์มีฝาแฝดอีกคนชื่อป๋อน หรือปรีวัธน์ ที่หน้าตา
เหมือนกันราวกับแกะ ต่างกันแค่ทรงผม แม้บ้านเขาจะรักใคร่
กลมเกลียวจนเธอแอบอิจฉา แต่เขาออกมาใช้ชีวิตคนเดียวเสียเป็น
ส่วนใหญ่ เพราะหน้าที่การงานรัดตัวและความรักสันโดษระดับ
เจ้าชายน้ำแข็งที่รายล้อมด้วยกำแพงน้ำแข็งอีกชั้น บางครั้งเย็นชา
คล้ายเป็นอีกคนที่เธอไม่รู้จัก จะเป็นตัวของตัวเองจริงๆ เฉพาะ
ตอนร่วมรักกับเธออย่างเร่าร้อนเท่านั้น

หญิงสาวตักมะระผัดไข่ใส่กล่องอาหาร ยังไม่ปิดฝา ผึ่งลม
ให้เย็นอีกนิดค่อยเอาเข้าตู้เย็น พลันนึกได้ว่าควรสำรองแซนด์วิช
ไว้ด้วยเผื่อเช้าวันรุ่งขึ้นของเขา จึงรีบลงมือทำก่อนเขียนโน้ตติดไว้
หน้าตู้เย็นว่า

มีมะระผัดไข่กับแซนด์วิชนะคะ

มือบางรวบกระเป๋าสะพายหลังเสร็จสิ้นธุระ กวาดตามอง
รอบห้องสั่งลาเป็นครั้งสุดท้าย ขอฝังกลบความทรงจำทั้งหลายไว้
ที่นี่ เมียเก็บอย่างเธอมีอายุการใช้งานจำกัด รู้ดีว่าสักวันต้องจบ
แบบนี้ ไม่ได้โกรธแค้นหรือชิงชังเขา มีแต่ความปรารถนาดีขอให้
เขามีความสุขกับชีวิตที่เลือก ส่วนเธอก็แค่เริ่มใหม่อีกครั้ง

ประตูห้องปิดลงเสมือนหัวใจที่ปิดตาย เธอหันหลังเดินจากมา
ไม่คิดหวนคืน นับจากนี้จะทำเพื่อตัวเอง คิดถึงตัวเองให้มาก ปรีวีร์

ไม่เพียงพรากราคาความบริสุทธิ์แต่รวมถึงความไร้เดียงสาของเธอไปด้วย เขาได้เปลี่ยนเด็กสาวบ้านนอกไม่ประสีประสา ไร้ซึ่งความทะเยอทะยานคนหนึ่งให้เป็นผู้หญิงที่มองโลกตามความเป็นจริงในอดีตเธอเคยมีความฝันแสนเรียบง่าย ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเก็บเงินเพื่อจะได้กลับไปอยู่ต่างจังหวัดกับยาย และเป็นเขาเองที่สอนเธอว่าเส้นทางนั้นไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ

ระหว่างที่อยู่ด้วยกันเขาให้มุมมองและแนวคิดดีๆ หลายอย่างพร่ำสอนราวกับเธอเป็นน้องสาวอีกคน จะได้ใช้ประโยชน์จริงๆ ก็วันที่คนสอนไม่อยู่นี่แหละ สลิลย้ายกลับมาอยู่หอพักเดิมชั่วคราวเพื่อให้เวลาตัวเองได้คิดทบทวนและตั้งหลักใหม่ เธอยังมีเงินเก็บก้อนใหญ่จากเงินที่เขาให้ไว้ใช้จ่าย คิดว่าคงพอกินอยู่ได้อีกพักหนึ่งเพราะตอนนี้เธอมีดีแปดด้านจริงๆ

ชายหนุ่มพ่นควันบุหรี่สีเทาพลาวงแหงนหน้ามองท้องฟ้ายามรัตติกาล เธอไปแล้ว จากไปอย่างไรร่องรอยราวกับไม่เคยมีตัวตน กระนั้นยังไม่ไร้หัวใจ ทำกับข้าวไว้ให้เขา สลิลก็เป็นเสียอย่างนี้ ดีกับทุกคนยกเว้นตัวเอง ป่านนี้จะเป็นไบบ้างนะ เธอตัดการติดต่อจากเขาทุกช่องทาง เขาไม่ได้อยากให้ทุกอย่างเป็นแบบนี้สักหน่อย เพียงแต่มันถูกกำหนดมาแล้ว

มือแกร่งไถส്മาร์ตโฟนไล่ดูรูปสลิลที่เขาแอบถ่ายตอนเธอเปลือย มีไม่ถึงสองร้อยรูปตลอดสามปีที่อยู่ด้วยกัน นี่เขาเห็นเธอเป็นของตายขนาดนี้เสียว? ชายหนุ่มปวดแปลบในอก ตัดใจลบรูปเธอไม่ลง ยิ่งพิศดูวงหน้าสวยใสปราศจากเครื่องสำอางยิ่งพานให้คิดถึง ทั้งที่ไม่จำเป็น...ไม่จำเป็นเลย

เขาตระหนงตนว่าเพียบพร้อมทั้งคุณสมบัติและรูปสมบัติ มีแต่ผู้หญิงจะวิ่งเข้าหา ไม่ก็ซัดซากกันเองเพื่อเข้าไปใกล้เขา ปรวิร์

เป็นคัลยแพทย์ออร์โธปิดิกส์ควบตำแหน่งผู้บริหาร เป็นลูกคนโตที่พ่อแม่ภูมิใจ เป็นหลานที่ได้ตั้งใจยามากที่สุด และเป็นพี่ชายที่น้องๆ ให้ความเคารพ ดังนั้นไม่ควรต้องโทษหาผู้หญิงคนเดียว

ชายหนุ่มไม่เคยเรียกใครว่าแฟน ไม่เคยจีบใคร ไม่พาสาวที่ไหนมาค้างและไม่เคยขาดเช็ทส์ ouseว่าเขาเย็นชาไร้ความรู้สึกรักใคร่ไม่เป็น เพียงแต่ความเหมาะสมตามผู้ใหญ่เห็นควรพิสูจน์แล้วว่าประสบความสำเร็จยิ่งยไปกว่าความสัมพันธ์ทุกรูปแบบ พ่อแม่เขาเป็นตัวอย่างที่ดีของคำว่า ‘คู่ควร’ เขาจึงเลือกที่รอและปล่อยให้ การหาคน ‘ควรคู่’ เป็นหน้าที่ของคุณย่า

“ดูพ่อแม่เราสิมัน อยู่กันไปก็รักกันเอง ผิดคำย่าเสียที่ไหน”
“ย่าว่าดี มันก็ว่าดีครับ”

ปีนี้เขาอายุสามสิบสาม เริ่มอึดตัวกับชีวิตโสดไม่จริง อยากลงหลักปักฐานกับใครสักคน สร้างครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนพ่อ กับแม่ กอปรกับเห็นหลานๆ ลูกของน้องชายกำลังโตวันโตคืน จึงคิดมีเจ้าตัวเล็กของตนบ้าง การตัดสินใจครั้งนี้ไม่มีใครบังคับ และเป็นไปเพื่อประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

สลิลอ่อนกว่าเขาเก้าปี อยู่ในวัยทำงาน ยังต้องแสวงหาประสบการณ์ในโลกกว้าง เขาไม่อาจเห็นแก่ตัวรังเธอไว้นานกว่านี้ โดยรู้ดีว่าไม่สามารถจูงมือกันไปจนสุดทาง คุณย่าเองก็คะยั้นคะยอ เรื่องคู่ครองมาตลอด มันคงถึงเวลาที่ต้องสานต่อหน้าที่ตนให้ สมบูรณ์สักที

ปรวิตรีไตร่ตรองมาอย่างดีและคิดว่าตัดสินใจถูกแล้ว แต่ทำไมใจถึงวูบโหวงว่างเปล่าไม่ต่างจากสภาพห้องนี้เลย...

‘บอร์ไฮสเตสั่นหรอ’ สลิลอ่านข้อความของดมิสลาที่แนะนำ ให้ตนสมัคร เพราะหล่อนก็ประสบความสำเร็จได้ดิบได้ดี ใช้ชีวิต

เยี่ยงคุณนาย ณ ดู่ไปโดยเริ่มจากการเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน

‘ลิลไปลงเรียนภาษาอังกฤษไวนะ บางสายการบินรับวุฒิม.6’
นั่นเป็นความรู้ใหม่ที่จุดประกายความหวังเธออีกครั้ง

‘จ๊ะ ลิลจะไปเรียน ขอขอบคุณมากนะเดมี่’

‘โชคดีจ้ะ แล้วเจอกันที่ดู่ไบนะ’

(อีโมจิยิ้มกว้าง)

เธอไม่เคยคิดติดปีกเป็นนางฟ้ามาก่อน ปฏิเสธไม่ได้ว่าคำตอบแทนเป็นสาเหตุหลักที่ดึงดูดให้เธอเข้าร่วมการแข่งขัน ในใจไม่กล้าฝันไกลถึงตะวันออกกลาง เธอยังด้อยประสบการณ์และมีอายุต้องดูแล จึงค้นหาข้อมูลสายการบินภายในประเทศแทน โชคดีที่ยังมีเวลาเตรียมตัว ช่วงนี้ไม่ใช่ฤดูกาลรับสมัคร หญิงสาวยิ้มกับตัวเอง ยายทิพย์จะต้องภูมิใจหากเธอทำสำเร็จ

ที่ผ่านมาเธอปิดบังผู้สูงวัยด้วยละครายกับการเป็นเมียเก็บของเขา ยายคงน้ำตาตกในถ้ารู้ความจริงว่าหลานที่เลี้ยงมากับมือเอาตัวเข้าแลกเพื่อเงิน สลิลยังคงส่งเงินให้ยายทุกเดือนเสมือนว่ามีงานทำปกติ และเคยขออนุญาตเขากลับไปเยี่ยมยายสองสามครั้งเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต ปรวีร์ก็ไม่ขัดข้องอะไร

เธออยากกลับไปหายาย มองหน้ายายด้วยความภาคภูมิใจ บอกว่าหลานยายมีชีวิตดี ๆ แล้ว ไม่ใช่ผู้หญิงในเงาหรือของเล่น คำนวณเวลาของลูกเศรษฐีอีกต่อไป พรุ่งนี้...พรุ่งนี้เธอจะเริ่มชีวิตใหม่ หญิงสาวสัญญากับตัวเอง

สลิลตกลงใจเลือกเรียนภาษาอังกฤษที่ศูนย์ภาษาของมหาวิทยาลัยแถวหอพักเพราะอยากสัมผัสบรรยากาศในห้องเรียนที่เธอไม่เคยมีโอกาส คลาสสนทนาภาษาอังกฤษเป็นคลาสที่เธอชอบมากที่สุด ครูผู้สอนเฮฮาเป็นกันเอง กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้

ภาษาอังกฤษ แม้จะพูดผิดพูดถูกก็ยังให้กำลังใจฝึกฝนพัฒนากันต่อไป อีกทั้งเธอยังได้เพื่อนใหม่หลายคนเลยพลอยทำให้การเข้าเรียนเป็นเรื่องสนุกกว่าเดิม

“ลิลฯ เรียนเสร็จไปกินบิงซูกันนะ” กลุ่มสาวฯ หันมาสะกิดเธอ

“อ้อ ไปสิ”

เพื่อนร่วมชั้นส่วนใหญ่เป็นสาวออฟฟิศวัยไล่เลี่ยกัน จึงมักสรรหาร้านอร่อยไว้นั่งคุยหรือทำการบ้าน วันนี้เห็นว่าเลือกร้านบิงซูในห้างเพราะจะไปซื้อบิงซูต่อ ได้เปิดหูเปิดตาบ้างก็ดีเหมือนกัน เธอไม่ค่อยได้ไปไหนหรือนอกจากศูนย์ภาษากับหอพัก

“ลิล มาลองนี่สิ” เพื่อนสาวคนหนึ่งลากเธอมายืนหน้ากระจกเคาน์เตอร์เครื่องสำอางยี่ห้อดัง

“สีนี้ปังไป” อีกคนหยิบบลัชออนขึ้นมาถามความเห็นเพื่อน

“เลิกเลย ชับผิวดี จัดค่ะ” คนแรกไม่ว่าเปล่า ลองปิดบลัชออนสีสดลงบนแก้มสลิล

“ว้าว สวยนะเนี่ย ลิลต้องหัดแต่งบ้างนะจ๊ะ” เพื่อนๆ ต่างชมเป็นเสียงเดียวกันพร้อมทั้งโหม่นำให้เธอจัดเครื่องสำอางชุดใหญ่สลิลก็เห็นด้วย เธอควรหัดแต่งหน้าไว้สำหรับสมัครงาน เลยขอให้เพื่อนๆ ช่วยเลือกเฉดสีที่เหมาะสมกับตน

‘My favorite song (เพลงที่ชอบ)’

หญิงสาวน้ำตาาร่วงผะขนะหนึ่งทำการบ้านเรียงความในหัวข้อเพลงภาษาอังกฤษที่ชอบ ความเศร้าหมองตรอมตรมที่ซึมไว้ ย่ำค้ำที่ไรเป็นต้องออกมาทักทายทุกที เธอใช้พลังใจมหาศาลในการดำเนินชีวิตโดยไม่มีเขา สองเดือนที่ผ่านมาไม่มีคืนไหนหมอนหนุนไม่เปียกน้ำตา

‘เพลงที่ชอบเธอ’ ไม่มีหรอก เขาเปิดอะไรให้ฟังก็ฟังด้วย
วงโปรดของเขาชื่อ cigarettes after sex นี่ไม่พันบุหรืกับ
กิจกรรมที่ชอบทำร่วมกับเธอตามเคย สลิลขาขึ้น วันหยุดเขาชอบ
นอนเอกเขนกบนโซฟาขนาดใหญ่กลางห้องนั่งเล่น อ่านหนังสือบ้าง
นอนคลอเคลียเธอเฉยๆ หรือไม่เฉยบ้างโดยเปิดเพลงวงนี้คลอ
ไปด้วย

“เพราะไหม” ปรวีร์กระซิบถามข้างหู ยังไม่ยอมผละไปไหน
หลังเพลงร่ำรอบแรกจบลง จมูกโด่งซุกใส่กลุ่มผมนุ่มอย่างสบาย
อารมณ์

“ลิลฟังไม่ออกหรอกค่ะ” ขดตัวนอนตะแคงหันหลังให้
ในอ้อมกอดเขานโซฟา

“ดนตรีเป็นภาษาสากล ไม่ต้องแปลก็เข้าใจ”

“อะ อ้อ...” จู่ๆ เขาก็แทรกกายเข้ามาทั้งที่เพิ่งได้พักไม่ถึง
สิบนาที

(your lips, my lips)

บรรเลงเครื่องซ้ำตามจังหวะเพลง พรหมจูบแผ่นหลังบางแผ่วเบา
ราวขนนกแตะแต่ผม

(apocalypse)

มือหนาบีบเคล้นอกอวบ โหมกระพือไฟสวาท

(You've been locked in here forever and you just
can't say goodbye)

กระทั่งเห็นจุดหมายอยู่รำไรจึงรีบถอดถอนอย่างแสนเสียดาย
ไม่อนุญาตให้ทั้งเขาและเธอเปลอไพลไปมากกว่านี้

“แล้วเพลงผมล่ะ ชอบไหม” ยังคงนอนกอดกาย ขบเม้ม
หลังคอเธอจนขึ้นรอย ระบายความอัดอั้นที่ไม่สามารถปลดปล่อย
ในตัวเธอ

“ลิลขอไปล้างตัวก่อนนะคะ” เธอเลียงไม่ตอบ ขึ้นตัวลุกขึ้นตรงไปที่ห้องน้ำทันที

ชอบหรือไม่แล้วอย่างไร เขาไม่มีวันเป็นของเธออยู่ดี ประวีร์เป็นผู้ชายที่ดีมากคนหนึ่ง หากไม่นับว่าเขาใช้เล่ห์กลบังคับให้เธอตกเป็นเมียเก็บ เขาไม่ใช่คนเจ้าชู้ มีเธอคนเดียวเหมือนที่เธอมีเขาแค่คนเดียว ใส่ใจความรู้สึกเธอเสมอ แต่มักเป็นไปในแบบของเขา

ประวีร์เอาใจใครไม่เป็น ข้อนี้อเธอเข้าใจดี จึงไม่ได้คาดหวังให้เขาคอยพะเน้าพะนอเหมือนคู่รักหนุ่มสาวทั่วไป เขามีความหนักแน่นแบบผู้ใหญ่ รักษาคำพูด รอบคอบ ไม่มุงทะลุและไม่ได้หมายความว่าไม่ใจร้อน ลองคุณชายไม่พอใจอะไรสักอย่าง กว่าเธอจะรู้จักตอนเขาจับเธอขึ้นเตียงพาดจนหน้าใจ ก่อนจะพูดสั้นๆ ว่า “อย่าแต่งตัวแบบนี้อีก”

และก็เป็นเช่นนั้นแหละ เธอถึงได้รัก แม้จะเตือนตัวเองให้หักห้ามใจตั้งแต่วันแรก ทว่าความผูกพันและการปฏิบัติตัวเสมอต้นเสมอปลายของเขากลับบอกรับว่าอยากมีกันและกันกลับหลายประการเธอลงอย่างง่ายดาย เธอไม่เคยมีแฟน ชีวิตต้องดีจนแต่เล็กจนโต ไม่เคยได้รับการปกป้องดูแลจากใคร พอมีเขาคอยห่วงใย ใจเธอก็พร้อมยกให้เขาทั้งดวง

“บ่ค่อยารู้ว่าเธอสบายดีไหม” เป็นข้ออ้างให้เขาขับรถวนมาด้อมๆ มองๆ หอพักเดิมของสลิลติดกันหลายวัน สองเดือนที่ผ่านมาเธอเหมือนตายจากชีวิตเขาจริงๆ ประวีร์ไม่รู้ว่าจะตามหาเธอที่ไหน ถึงรู้ว่าสลิลไม่มีทางย้ายกลับหอเดิม แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้มา

เขาทำงานหนักกว่าเดิมเหมือนคนบ้า ถ่วงเวลาอยู่โรงพยาบาลให้นานที่สุดจนแทบจะกินนอนที่นั่น สาเหตุเดียวก็เพราะกลับคอนโดฯ เมื่อไรก็เห็นเงาร่างบางประทับอยู่ทุกมุม รู้ตัวว่าอาการหนัก

แต่คนหัวแข็งไม่ยอมยอมรับว่าคิดถึง เขาตัดสินใจเปิดกรงทอง
ปล่อยเธอไปเองกับมือ เพื่อให้เราได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ชีวิตจริง
ที่ไม่ต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ อีกต่อไป

พอคิดว่าวันหนึ่งเธอคงมีคนที่ใหม่ที่จะมาดูแลแทนเขาก็พานให้
เจ็บเสียดในอก ประวีร์เป็นครั้งแรกในทุกเรื่องในชีวิตสลิล เขาเป็น
ผู้ชายคนแรกที่เขาชอบ ดวงตาใสซื่อคู่หนึ่งไม่เคยปิดบังอะไรได้ เขาเอง
ก็รู้สึกดีกับเธอไม่น้อย สงบ อ่อนนุ่และสบายใจยามอยู่ใกล้ เรา
ไม่เคยทะเลาะกัน เธอไม่ใช่คนงี่เง่า เข้าใจว่าเขาทำอะไรได้และไม่ได้
ไม่เคยเรียกร้องอะไรให้ต้องลำบากใจ หลายครั้งชายหนุ่มเกือบ
แพ้พ่ายให้ความดีของสลิล แต่ก็แค่เกือบเท่านั้น

ตาคมจ้องมองอาคารเก่าซอมซ่อคล้ายกำลังภาวนาให้ปรากฏ
ร่างคนที่เขาอยากเห็นหน้า ถึงไม่ได้เห็นก็อยากขอ...ขอให้เธอ
อย่าลืมเขาเหมือนที่เขาไม่ยอมลืมเธอ

2

ผู้ชายเห็นแก่ตัว

ทหลังก้มหน้าก้มตาเรียนภาษาอังกฤษถึงหกเดือน ในที่สุด สวอนแอร์ไลน์ สายการบินภายในประเทศก็เปิดรับสมัคร สนามแรกที่สลิลจะได้ทดสอบฝีมือ

เธอสมัครทางเว็บไซต์พร้อมแนบผลทดสอบภาษาอังกฤษ ที่อยู่ในเกณฑ์ดีไปด้วย รอเพียงไม่กี่วันก็ได้รับอีเมลเชิญมาทดสอบ สมรรถภาพและสัมภาษณ์ที่โรงแรมหรูกลางกรุง สลิลตื่นตื่นจนนอนไม่หลับ รีบส่งข่าวบอกเดมิซึ่งเพื่อนเธอก็เอาใจช่วยเต็มที่ แต่ยังไม่ได้ออกกายเพราะอยากเก็บไว้เซอร์ไพรส์ครั้งเดียวตอนสำเร็จแล้ว

หญิงสาวแต่งหน้าทำผมดูสวยผิดหูผิดตามาถึงโรงแรมตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อก้าวเข้าไปในคอนเวนชันฮอลล์จึงพบว่ามีสาวรูปร่างหน้าตาารวกับหลุดมาจากนิตยสารอยู่อีกสี่สิบห้าสิบคน เธออดประหม่าไม่ได้ แต่มาถึงขั้นนี้แล้วก็ต้องทำให้เต็มที่

คณะกรรมการคัดเลือกเริ่มต้นแนะนำสายการบินและ

แจกแบบทดสอบภาษาอังกฤษโดยมีกำหนดเวลาเพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น สลิลทำข้อสอบปรนัยอย่างรวดเร็วเพราะเป็นความรู้พื้นฐานเหมือนที่เรียนมา ส่วนข้อสอบอัตนัยเป็นการเขียนเรียงความในหัวข้อ ‘พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่ดีเป็นอย่างไร’ ข้อนี้โรงเรียนไม่ได้สอน จึงอาศัยประสบการณ์ทำงานบริการในร้านกาแฟมาตอบ คงต้องมีใจรักบริการละมั้ง หวังว่าคำตอบของเธอจะดีพอ

สาว ๆ นั่งรอดูหัวใจลุ้นระทึกหลังส่งแบบทดสอบ ไม่ใช่ทุกคนจะได้เข้ารอบต่อไป กรรมการหน้าดูผมรวบตีงคนหนึ่งก้าวออกมาจากห้องประชุมเล็กพร้อมกระดาษแผ่นเดียวที่กำหนดชะตากรรมทุกคน หล่อนขานหมายเลขของผู้ที่ได้เข้ารอบต่อไป และไม่น่าเชื่อว่าหนึ่งในนั้นมีสลิล

จำนวนผู้สมัครที่เหลือเพียงครึ่งหนึ่งต้องผ่านการคัดกรองเบื้องต้น เช่น มีตำหนิหรือรอยสักจุดไบน เอี่ยมแต่ถึงสองร้อยแปดเซนติเมตรใหม่ และข้อจำกัดอื่นๆ ของแต่ละคน โชคดีที่สลิลผ่านทุกอย่างจึงได้เข้าไปรอในห้องอภิปรายกลุ่ม ซึ่งในรอบนี้กรรมการหนึ่งคนจะควบคุมดูแลบรรยากาศการอภิปรายของกลุ่มผู้สมัครห้าคน

‘คัลยกรรมพลาสติก’ เป็นหัวข้อที่กลุ่มสลิลได้ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ทุกคนแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่ ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ผู้สมัครคนอื่นตอบได้จะฉานไหลลื่นแม้ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษราวกับเตรียมกันมาล่วงหน้า และที่สำคัญฟาดฟันกันอย่างดุเดือดหากเห็นไม่ตรงกับอีกฝ่าย สลิลนั่งสั่นทำอะไรไม่ถูก ไม่มีใครเปิดช่องให้เธอพูด กระทั่งกรรมการสังเกตเห็นว่ามีคนหนึ่งนั่งนิ่ง จึงหันมาถามเธอ

“แล้วคุณล่ะคะ”

สลิลลอบสูดลมหายใจลึกๆ ก่อนเอ่ย

“ฉันคิดว่าหากนั่นเป็นความสุขของคุณ คุณก็มีสิทธิ์เต็มที่จะไขว่คว้าค่ะ”

ทุกคนเงยบกริบ กรรมการแสดงสีหน้าพอใจ

“วันนี้พอเท่านี้ค่ะ” เป็นอันสิ้นสุดการอภิปราย

จากทั้งหมดห้าคนเหลือเพียงสลิลคนเดียวที่ได้ไปต่อ หญิงสาวหยิกแขนตัวเองแรงๆ เพื่อให้มั่นใจว่าไม่ได้ฝันไป ตอนนั้นเหลือผู้สมัครทั้งหมดเพียงสิบคนเท่านั้น โดยมีผู้ช่วยกรรมการประกบ พาเข้าห้องลงชุดยูนิฟอร์มของสายการบิน

“สวยมากค่ะ พอดีเป๊ะ” หญิงร่างท้วมผู้ดูแลเธอก้าว

สลิลมองตัวเองในกระจกบานใหญ่ ไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง ผู้หญิงในกระจกนั้นใช่เธอแน่หรือ หล่อนดูสวยสดใส แววตามุ่งมั่น พยายามยืนหยัดด้วยตนเองผิดกับสลิลคนก่อนหน้า เธอยิ้มตอบหญิงสาวในกระจก เราตัดใจได้จริงๆ...ใช่ไหม

“เรียบร้อย เปลี่ยนชุดคีนแล้วเชิญรอสัมภาษณ์รอบสุดท้ายเลยค่ะ” ผู้ดูแลกล่าวขณะจดลัดส่วนเธอลงแฟ้มรายงาน

เธอไหว้ขอบคุณก่อนเข้าไปเปลี่ยนชุดมาคีนหล่อน การสัมภาษณ์รอบสุดท้ายไม่น่ากลัวอย่างที่คิด บรรยากาศพูดคุยสบายๆ ถามเรื่องทั่วไป ทักสนคดีในการทำงานร่วมกับคนอื่นและการรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้า ต้องขอบคุณที่เธอเคยทำงานกับพี่อู่มมาก่อน จึงสามารถตอบจากมุมมองของผู้ให้บริการได้

“ขอบคุณมากค่ะ เราจะแจ้งผลทางอีเมลภายในหนึ่งเดือนนะคะ” หญิงวัยกลางคนที่ยังดูสวยเนียบกล่าวปิดท้าย

“ขอบคุณค่ะ” สลิลไหว้ลา เดินออกจากห้องด้วยความรู้สึกหลากหลาย ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร เธอก็ภูมิใจที่ได้ทำดีที่สุดแล้ว

การสอบคัดเลือกกินเวลาทั้งวัน สลิลออกจากคอนเวนชันฮอลล์อีกทีก็ตกเย็นแล้ว ขณะเดินตัดลิบบั๊ตตรงไปยังประตูทางออก

ก็ได้ยินเสียงเรียกเธอไว้ก่อน

“ลิล...”

“หมอนพ สวัสดิ์ค่ะ” เธอตกใจเล็กน้อยแต่ยังไม่ลืมยกมือไหว้

“ลิลสบายดีหรือ ไม่เจอกันเลยตั้งแต่ลิลลาออก” เขาถามไถ่ตามประสาคนรู้จัก

“สบายดีค่ะ คุณหมอล่ะค่ะ” เธอยิ้มบาง

“ผมสบายดี ลิลก็มาสมัครเหมือนกันหรือ” กวาดตามองชุดเธอเล็กน้อย

“ใช่ค่ะ”

“อาชีพในฝันของสาว ๆ ลินะ แฟนผมก็สมัคร นี่มารอรับ” หมอหนุ่มยิ้มถึงตาเมื่อก้าวถึงแฟนสาว

“พี่ณพ” น้ำเสียงติดกระแงักระงอดตั้งขึ้น

“พูดถึงก็มาพอดี” หมอนพหัวเราะอารมณ์ดี

“กลับค่ะ” สาวน้อยหน้าตาน่ารัก มองเผิน ๆ เกือบคล้ายเธอเดินมาคล่องแขนหมอหนุ่มแสดงความเป็นเจ้าของ สลิลยิ้มให้ แต่ฝ่ายนั้นมองตอบอย่างไม่เป็นมิตรนัก

“ค่ะ ๆ กลับก็กลับค่ะ” หมอนพตามใจแฟนสาว

“ผมไปก่อนนะลิล” เขาหันมาบอก

“โชคดีค่ะ” สลิลผงกศีรษะให้ มองคู่รักเดินกะหนุงกะหนิงจากไป

ทั้งสองดูเหมาะสมกันมาก ไม่เสียใจที่วันนั้นไม่เลือกหมอนพ ยิ่งวันนี้เห็นเขาอยู่ดีมีความสุขกับคนรักก็พลอยชื่นใจด้วย อดีตเมียเก็บอย่างเธอไม่คู่ควรกับใครหรอก นึกแล้วสะท้อนในอก อรรถนพไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอตกเป็นของเพื่อนสนิทเขาที่เห็นหน้าค่าตากันเกือบทุกวันที่โรงพยาบาล นั่นคงเป็นด้านมืดที่สุดของปรวิร์ ใช้วิธีสกปรกแย่งเธอมาหน้าตาเฉยโดยไม่รู้ลึกผิดต่ออรรถนพสักนิด

“เพราะผมดูแลลิไลได้ดีกว่าใคร” เขาจับเธอขึ้นเตียงแล้วจึง
ครอบครองอย่างใจเย็น หลังสลิลถามถึงเหตุผลที่ไม่ให้เธอทำงาน

“นะคะ ไม่ทุกวันก็ได้”

“ไม่ครับ ดูแลผมแค่คนเดียวก็พอ” บดจูบร้อนแรงไม่ฟัง
คำอุทธรณ์ เขาคิดมาดีแล้ว

หญิงสาวแหงนหน้ามองฟ้ายามเย็นขณะเดินออกจากโรงแรม
ไม่ยอมให้น้ำตาไหลอาบแก้ม เขาไม่เคยผิดคำพูดก็จริง แต่วันที่
ไม่ต้องการก็หนีไม่พ้นเธอที่ซ้ากว่าใคร

“...ปั้นลงไปเจอก่อนสักครั้ง เป็นหลานสาวผู้ถือหุ่น
เหมือนกันนี่แหละ จบโทบริหารจากออสเตรเลีย เห็นว่าในอนาคต
ครอบครัวมีโครงการเทกโอเวอร์โรงพยาบาลเอกชนในต่างจังหวัดนะ
ถ้าปั้นถูกใจจริงๆ ย่าจะทาบตามให้...” เสียงคุณหญิงย่าแว่วมา
ตามสาย

“ครับ”

“ย่านัดกินข้าวให้แล้ว เราก็กินข้าวให้มันสดชื่นหน่อยสิลูก
หน้านี้วิ้วขววดอยู่ได้” เสียงบ่นยี้ดยาวตามมา เขาฟังบ้างไม่ฟังบ้าง

“ครับ ที่ไหนครับ”

“ร้านเดิมที่ย่าเคยนัดให้พ่อแม่เรานั้นแหละ”

ชายหนุ่มวางสายด้วยหัวใจหนักอึ้ง เขาบอกลาสลิไลเพราะ
ต้องการแบบนี้ไม่ใช่หรือ ตั้งแต่วันที่เธอจากไป ไม่มีคืนไหนหลับสนิท
เลย ประวิรยังคงขับรถแวะไปที่หอเดิมของเธอเมื่อมีเวลาว่างและ
ต้องพบความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่เห็นแม่แต่เงาสลิไล ผ่านมา
ครึ่งปีเขาอยากตัดใจจึงตอบรับนัดบอดของคุณย่า วิธีการที่ผู้ชาย
เห็นแก่ตัวอย่างเขาเลือกใช้เวลาต้องการลืมใครสักคน

หกโมงเย็นเขามาถึงร้านอาหารตามนัด เห็นหญิงสาวหน้าตา

คมขำ ผมดำเหยียดตรงนั่งคนเดียวในมุมที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว
จึงสาวแท้ตรงไปหา อีกฝ่ายยิ้มรับเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ ‘ตรงปก’ ดูดี
หล่อเหลาไม่ต่างจากรูปที่ผู้หญิงนำเสนอ

“สวัสดีค่ะ” เธอลุกขึ้นทักทาย

“สวัสดีครับ”

“ขออนุญาตเรียกพี่ปิ่นนะคะ คิดว่าอายุมากกว่าเอมแน่ๆ”
เริ่มผูกสัมพันธ์ด้วยท่าทีผ่อนคลาย

“ครับน้องเอม”

“พี่ปิ่นกินอะไรดีค่ะ” ถามอย่างอ่อนหวาน อยากรสร้างความ
ประทับใจแรกไม่รู้ลืม

“ได้ทุกอย่าง แล้วแต่น้องเอมเลยครับ” เขาตอบตามจริง
ไม่ได้อยากเอาใจใครแต่อย่างใด

ทว่าคนตรงหน้ากลับตีความไปคนละทาง เข้าใจว่าเขาตามใจตน
จึงเริ่มส่งสัญญาณว่าเธอก็พึงใจเขาเช่นกัน หญิงสาวขม้อยตามอง
หม่อมหนุ่มอย่างมีจริตจะก้าน ชี้อาหารให้ดูอาหารหลากหลายในเมนู

ประวัติไม่ใช่ใก่อ่อน รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร ยังคงรักษามารยาท
สนทนากับเธอโดยไม่ตัดรอนนัก ‘เอมวลี ปรีชากิจ’ หลานสาว
ผู้ถือหุ่นเพื่อนคุณย่าวัยสามสิบ มีดีกรีปริญญาโทบริหารธุรกิจจาก
ออสเตรเลีย เตรียมเข้าสานต่อกิจการโรงพยาบาลเอกชนสาขา
ต่างจังหวัดของครอบครัว พื้นฐานใกล้เคียงกับเขา คู่ควร ทัดเทียม
ทุกอย่าง เข้าตำราเรือล่มในหนองทองจะไปไหน

ฐานะ หน้าตา ซาดิตระกูล ความรู้ความสามารถและกิริยาจาก
ที่รู้จักเข้าหาคน เป็นคุณสมบัติที่จะส่งเสริมชีวิตคู่เขาทุกด้าน
ชายหนุ่มนั่งฟังเธอเสียเป็นส่วนใหญ่ ตักอาหารกินไม่รู้รส ลำคอ
ผิดเพี้ยน นำแปลกที่เขาควรจะได้ตื่นแรงแยงยามอยู่ใกล้คนที่ใช่ทุกองศา
แต่ก่อนเนื้อในอกซ้ากลับด้านชา ไม่รู้สึกรู้สา มีเพียงความเหมาะสม

แสนว่างเปล่า

มืออาหารจบลงที่การแลกเบอร์โทรศัพท์และขับรถไปส่งเธอถึงบ้าน เพราะเห็นเมฆทะมึนตั้งเค้ามา คงดูไม่ดีหากปล่อยเธอนั่งแท็กซี่กลับบ้านคนเดียว เอมวลิตั้งใจไม่ขับรถมาเพื่อการนี้อยู่แล้ว

“ขอบคุณพี่นั่นค่ะ” ส่งสายตากามว่าจะเข้าบ้านก่อนไหม

“ดีแล้วพี่ไม่รบกวน ฝากสวัสดิ์ดีคุณพ่อคุณแม่น้องแอมด้วยนะครับ” คล้อยหลังเธอทำใจใหญ่ก็เหยียบคันเร่งออกจากที่นั่นทันที

ฝนเทกระหน่ำไม่ลืมหูลืมตา ปรวิรีไม่ได้ตรงกลับบ้านโดยรถยนต์โรปสี่ตำคันทรูห์ห้อยยานฝ่าสายฝนไปตามเส้นทางที่ใจหวนหาก่อนหยุดนั่งหน้าอาคารหอพักทำชั้นที่ตั้งอยู่ลึกเข้าไปในซอย นีลินะโบราณว่าไม่เห็นหน้า เห็นหลังคาก็ยังดี ใจคอสลิลจะไม่ส่งข่าวเขาบ้างหรือว่าทำอะไร อยู่ที่ไหนหรือ...อยู่กับใคร

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะแรงๆ คิดว่าตนเพื่อจนตาผาดเมื่อเห็นร่างเล็กคั่นตัววิ่งเข้าไปใต้อาคารหอพักเพื่อหลบฝน กระทั่งเธอหยุดดูบุนหันลุบตา เขาถึงรู้ว่าไม่ได้ฝนไป ร่างแกร่งเปิดประตูพุ่งลงจากรถไม่สนใจว่าจะเปียกชุ่มโชกตั้งแต่หัวจดเท้า

“ลิล!” เสียงหุ้มเรียกเกือบตะโกน

สลิลไม่ทันมองว่าใครเรียกก็โดนรวบไปกอดเสียก่อน กลืนนี้กลืนที่เธอไม่มีวันลืม กลิ่นบุหรืหอมเย็นจางๆ ผสมโคลิณผู้ชาย เขาตามมาถึงที่นี้เสียหรือ เธอผลักรอกเขาออก พยายามขึ้นตัวหนีแต่ไม่สำเร็จ เขายังกอดแน่นอยู่อย่างนั้น

“ปะ ปล่อยก่อนค่ะ”

เขาขอมคลายอ้อมกอด ทั้งสองสบตากัน ไม่มีใครพูดอะไรไม่รู้อะไรตรงไหน มือหนาเอื้อมมาประคองใบหน้าเล็กก่อนบดจูบโหยหา เว้าวอนให้ตอบสนองในแบบเดียวกัน หญิงสาวโดนความร้อนแรงเล่นงานพานให้อ่อนปวกเปียกไม่ต่างกับชีผั่งลนไฟ

“คิดถึง” ผลจากปากอ้อมที่สุดในที่สุด

“คุณหมอมานมาแถวนี้หรือคะ” หลบตามองต่ำ ไม่ยอมมองหน้าเขา กลัวตัวเองจะใจอ่อน

“เปล่า ผมมาหาลิล...สบายดีไหม” น้ำเสียงเคร่งครัดคนรู้สึกผิด
สลิลพยักหน้าแทนคำตอบ

“คุณหมอก็สบายดีนะคะ” เธอถามเสียงแผ่ว

ไม่ ไม่เลย ไม่สบายดีสักนิด เขาใช้ชีวิตเป็นหุ่นยนต์ ทำงานตามตารางที่เลขฯ จัดการให้ กินเพื่อไม่ให้หิว นอนเพื่อให้มีแรงตื่นมาดำเนินกิจวัตรประจำวัน แวะไปกินข้าวกับครอบครัวที่บ้านใหญ่ ทุกสัปดาห์ นั่งคุยกับพ่อแม่และน้องๆ เล่นกับหลาน แสร้งว่าตนมีชีวิตปกติสุขเท่าที่จะมีได้ นายป้อนแปดเขาคอนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าเขากำลังเล่นละครหลอกทุกคน...หลอกกระทั่งตัวเอง

ปรวีร์ไม่ตอบ รวบตัวเธอมาจุมพิตอีกครั้งให้สัมผัสกับความคิดถึง ลัมผัสอ่อนๆ ของเลือดเนื้อที่มีหัวใจย้ำว่าเธออยู่ตรงหน้าเขาแล้วจริงๆ แต่สลิลกลับสับสนกับหน้าหนีก่อนที่ทุกอย่างจะเลยเถิดไปมากกว่านี้ ในเมื่อจบกันแล้วเขาก็ไม่ควรทำอย่างนี้กับเธอ

“อย่าค่ะ” ยังคงหอบเล็กน้อย

“พวกเรา...อย่าทำแบบนี้อีกเลยนะคะ”

มีหรือปรวีร์จะเชื่อฟัง วันต่อมาเขาหอบร่างอิดโรยจากพิษไข้มาหาเธอแต่เช้า อาศัยจิ้งหะสลิลลงมาซื้ออาหารจิ้งก่าตัวมๆ ไปหาพร้อมบอกว่า

“ผมไม่สบาย”

เธอทำหน้างุนงงไม่เข้าใจ เขาเองก็เป็นหมอทำงานที่โรงพยาบาล การดูแลตัวเองหรือหายากินไม่ใช่เรื่องยาก แถมขับรถมาหาทั้งที่มีสติไม่เต็มร้อยยังอันตรายกว่าอีก คิดอะไรของเขาเนะ

“ขอขึ้นไปนอนสักงีบสิ ขับรถกลับไม่ไหวหรอก” เห็นเธอ

ไม่หือไม่อือเลยตีมันใส่ สลิลเป็นคนขี้สงสาร อยากรู้ก็ต้องใจอ่อน
ไม่กล้าปฏิเสธคนป่วยหรอก

หญิงสาวคิดหนัก ขณะกำลังซึ่งใจเขาก็ดึงมือเธอไปแปะ
บนหน้าผาก อุณหภูมิร้อนจัดเป็นหลักฐานว่าไม่ได้ล้อเล่น

“แค้จับเตี๋ยวะคะ” สูดท้ายก็ต้องยอมแพ้คนตื้อดิ่ง

เมื่อร่างสูงก้าวเข้ามา ห้องเล็กที่มีเฟอร์นิเจอร์ไม่กี่ชิ้นยิ่งดู
เล็กลงถนัดตา เตี้ยขนาดสามฟุตครึ่งตั้งอยู่มุมหนึ่ง ปลายเตี้ยง
มีโต๊ะญี่ปุ่นไว้ทำการบ้านอ่านหนังสือ ห้องน้ำอยู่ติดระเบียง

“เตี้ยงเล็ก...คุณหมอนอนได้ไหมคะ”

เขาทิ้งตัวลงนอนอย่างอ่อนแรงแทนคำตอบ หน้าคมซุกใช้
หมอนหนุนสุดดมกลิ่นหอมละมุนที่ห่างหาย นานเหลือเกินที่ไม่ได้
รู้สึกปลอดภัยโปร่งโล่งสบายขนาดนี้ โล่งใจที่รู้ว่าเธออยู่คนเดียว
ไม่มีร่องรอยผู้ชายอื่น และสบายใจที่พบตัวเธอเสียที เส้นสายต่างๆ
ในร่างกายที่ตึงเครียดมาหลายเดือนค่อยๆ คลายตัวพลอยให้เคลิ้ม
เกือบพล็อยหลับไป

“คุณหมอคะ” สลิลขยับเข้ามาใกล้ก่อนเขยأتันแขนแกร่ง

“ฮือ” ประวิร์พึมพำรับในลำคอ ยังไม่ยอมเมยหน้า

“กินยามายังคะ” ถามอย่างเป็นห่วง

“ยังเลย” เสียงอู้้อตอบกลับมา

“งั้นกินลดไข้ก่อนนะคะ” เธอเดินไปหยิบแผงยาพร้อมน้ำ
แก้วหนึ่งมาให้ ซึ่งเขาก็กินไว้อย่างว่าง่าย

“ลิลมีไข้รึเปล่า” เขาคิดว่าตนแข็งแรง ไม่รู้ทำไมรอบนี้
ป่วยง่ายนัก

หญิงสาวสายหน้า เธอก็ดอนฝนแต่ไม่ได้จับไข้เหมือนเขา

“คุณหมอนอนพักเถอะคะ จะได้กลับไวๆ” แค้เปิดประตูให้เขา
เข้ามาที่รู้สึกไม่ค่อยดีแล้ว อยู่นานกว่านี้เธอคงทำตัวไม่ถูก

“เซ็ดตัวให้ผมด้วย” ไม่ทันขาดคำ ประวีร์ก็เรียกร้องให้เธอ ดูแลหน้าตาเฉย สลิลหันขวับ เขาสឹมไปแล้วหรือไงว่าสถานะเรา ไม่เหมือนเดิมตั้งแต่วันที่เขตัดจบเอง วันนั้นมาหา ทำราวกับว่า ไม่เคยพูดคำนั้นออกมา เธอไม่รู้ว่าเขากำลังเล่นอะไร แต่จะไม่ลงไปเล่นด้วยแน่ๆ

“นะลิลนะ จะได้หายเร็วๆ ไม่รบกวณลิลนาไง” เขายกเหตุผล ที่เธอต้องทำตาม

สลิลพยักหน้า ไร่ประโยชน์ที่จะค้ำน จึงเดินไปหยิบผ้าขนหนู กับอ่างน้ำมาดูแลคนป่วยจอมเรื่องมาก มือบางลั่นน้อยๆ ขณะ ปลดกระดุมเสื้อเซ็ดทีละเม็ด ใ้รู้ว่าไม่เคยแนบชิดกันมาก่อน และ เพราะคุ้นเคยกับร่างกายนี้ดีจึงอดประหม่าไม่ได้ เธอเซ็ดหน้าเซ็ดตา ให้เขาอย่างอ่อนโยน ไล่ลงมายังซอกคอก แฝงอกและหน้าท้อง ที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเป็นลูกๆ

“แค่นี้?” เขาถามด้วยความงุนงงเมื่อเธอหยุดแค่นี้

“ค่ะ”

“แล้วที่อื่นล่ะ”

“ลิลเซ็ดให้ได้เท่านี้ค่ะ” ไม่รอฟังอะไรอีก เก็บของไปที่ห้องน้ำทันที

คนป่วยกลัดกระดุมเสื้อตัวเองแข็งๆ แต่ก็เข้าใจได้ เขาเอง ก็กลัวอดใจไม่ไหวจับเธอกดตรงนี้เหมือนกัน ห่างกันไปหลายเดือน เธอดูสวยสดใสน่ารักน่าใคร่ ดูมีความมั่นใจต่างจากตอนอยู่ใน กรงทองของเขา ประวีร์เกร็งไปทั้งตัวยามมีอนุ่มนี้มลูปลั้ตามส่วน ต่างๆ อีกทั้งกลิ่นหอมรวรินจากผมดำขลับนั้นทำให้เขาถึงกับต้อง แอบท่องบทสวดมนต์ในใจ

“ลิลจะออกไปซื้อข้าวเที่ยงนะคะ” เธอบอกเขาหลังออกมาจาก ห้องน้ำ หลีกเสียงที่จะอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง เพราะเมื่อครู่

ที่หัวนี้ไหวพานให้ความทรงจำช่วงที่อยู่ด้วยกันย้อนคืนมา ปกติ
ปรวีร์ไม่ค่อยป่วย เขาเคยบอกว่าสมัยเรียนเป็นนักกีฬาว่ายน้ำและ
แข่งได้เหรียญประจำ อาจป่วยเป็นไข้หวัดตามฤดูกาลบ้าง ก็ได้เธอ
นี่แหละหาข้าวหาน้ำให้ แต่นั่นมันเมื่อก่อน ตอนนี้เป็นเพียง
คนแปลกหน้า

“อ้อ ซื่อเพื่อนมด้วยนะ” คนป่วยจอมเอาแต่ใจไม่วายสั่ง

สลิลกลับมาอีกที่ปรวีร์ก็หลับสนิทเรียบร้อย และดูท่าคงกำลัง
ฝันดีถึงได้มีรอยยิ้มที่มุมปาก เธอเดินลงผีเท้าแหว่มาหนึ่งอ่าน
หนังสือที่โต๊ะญี่ปุ่นปลายเตียง รอให้เขาตื่นมากินข้าวจะได้กลับสักที
ครั้นพอจะทบทวนบทเรียนก็รู้สึกตาพร่า เมื่อก็นั่นเองก็นอนน้อย
เพราะมัวแต่คิดถึงจูบของเขา จูบ...ที่ไม่ว่าจะมีความหมายอย่างไร
เธอก็ไม่อยากเจ็บอีกแล้ว

หญิงสาวไม่รู้ว่ามีพบบลับกับโต๊ะเมื่อไร รู้สึกตัวอีกทีก็ตอน
คนที่เธอคิดว่าป่วยกำลังซุกใส่ผมเธออยู่ สลิลสะดุ้งโหยงรีบผลักเขา
ออก และพบว่าอยู่บนเตียงด้วยกันแล้ว

“อย่าค่ะ”

มือแกร่งกลับรังเอวบางมากอดแน่น แนบร่างร้อนๆ กับ
ร่างเธอ

“เราเลิกกันแล้วนะคะ” เสียงติดสะอื้นโพล่งขึ้นอย่างเหลืออด
ไม่รักเธอก็อย่าทำแบบนี้เลย

ปรวีร์ตัวแข็งค้าง ไม่อยากได้ยินคำนี้มากที่สุด เพราะมัน
ตอกย้ำว่าเธอไม่อยู่กับเขาแล้วจริงๆ

“ขอยู่แบบนี้สักพัก นะลิลนะ” เขากอดเธอแน่น ซุกใบหน้า
กับกลุ่มผมนุ่มราวกับได้ของรักกลับคืนหรือกลัวจะเสียเธอไป
ไม่แน่ชัด ขอแค่นาทีนี้ได้กอดเธอไว้ก็พอ

รักนั้นเธอ เขาบอกรักเธอ

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาตีสองกว่าแล้ว แต่สลิลยังนอนตาเบิกโพลงท่ามกลางความมืดมิดหลังบทรักครั้งที่เท่าไรไม่รู้จบลง ปรวีร์สร้างไข่ตั้งแต่บ่าย ไม่ยอมมลุกจากเตียง เอาแต่นอนมองเธออยู่อย่างนั้น

กระทั่งดูแลป้อนข้าวป้อนยาเขาอีกรอบจึงลองเลียบเคี้ยวถามว่าจะกลับตอนไหน ทว่านอกจากไม่ตอบ เขายังคว้าตัวเธอไปจูบ กดร่างเล็กกราบกับเตียง บดเบียดกายแกร่งเข้าหา สลิลตกใจทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ นึกไม่ถึงว่าหมอบั่นที่เธอรู้จักจะมีด้านหน้ามีนเอาแต่ใจ รุกไล่จนตั้งตัวไม่ติด

“ให้ผมนะ ให้ผม” เขาพิมพ์พำขณะเปลื้องผ้าเธอ

เพียงไม่กี่อึดใจก็รูกล้ำเข้ามา แม้ไม่ถึงกับรุนแรงแต่ไม่อ่อนโยนนัก รวากับต้องการระบายความโหยหาที่อัดอั้นมานานครั้งปี ร่างกายเขาถ่ายทอดทุกความรัก ความคิดถึง ความอาวรณ์ที่กักเก็บไว้พร่ำบอกว่าขาดเธอไม่ได้

“ขอโทษนะ ขอโทษ รักลิล ผมรักลิล” ก้มกระซิบข้างหู จูบซับน้ำตาลให้เธอ

“มะ ไม่ค่ะ” หญิงสาวน้ำตาลไหลเป็นทาง สายหน้าปรามเมื่อรู้ว่าเขาจะทำอะไร มือบางพยายามผลักหน้าท้องที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ขณะทุกอย่างดำเนินมาถึงปลายทาง ชายหนุ่มไม่นำพา ห่มสะโพกเข้าหาก่อนฝากรักทั้งหมดไว้ในกายเธอ

ปรวีร์ทิ้งตัวลงนอนข้างๆ รังเธอมากกอด พรหมจูบซับน้ำตาลูบหลังปลอบประโลมร่างเล็กที่สะท้านตามแรงสะอื้น เขารู้ดีว่าทำอะไรลงไป และเพราะแน่ชัดว่ารักใคร่ไม่ได้ก็จึงไม่อาจหักห้ามใจต้องเป็นสลิลคนเดียวเท่านั้น

“ปล่อยค่ะ” หญิงสาวขยับออกห่างจะลงจากเตียง

“คุยกันก่อนสิ” มือหนาจับต้นแขนเธอไว้

แววตาลับสนมมองอย่างไม่เข้าใจ เธอยอมตัดใจจากเขา
หันหลังให้ชีวิตที่มีเขาเป็นผืนฟ้า พยายามสุดความสามารถที่จะ
เริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่เขากลับทำแบบนี้กับเธอ นัยน์ตาคู่หวานน้ำตา
คลอหน่วย กลิ่นก้อนสะอื้นลงคอก่อนเอ่ย

“ค่ะ”

“ขอโทษ ลิลอย่าร้องไห้เลยนะ” เช็ดน้ำตาให้อย่างนุ่มนวล

“กลับมาเถอะ กลับมาอยู่ด้วยกัน” ส่งสายตาแว้ววอน ไม่ปกปิด
ความรู้สึกกับเธออีกต่อไป

“คุณหมอ...จะให้ลิลกลับไปอยู่ในฐานะอะไรคะ” หญิงสาวถาม
เสียงเครือ เพราะเจ็บมากกับคำว่าเมียเก็บ หากรักแต่ให้เกียรติ
เธอไม่ได้ก็อย่าเอ่ยคำนั้นออกมาเสียดีกว่า

“คนรัก คนรักที่มีลูกด้วยกัน อยู่ด้วยกันจนแก่” ตอบเธอ
หนักแน่น

สีหน้าเธอคล้ายกำลังถามว่าเชื่อใจเขาได้หรือ

“ให้โอกาสผม เชื่อผมนะ”

ชายหนุ่มโน้มกายมาจุมพิตหน้าผากเนียนแทนคำสัญญา
จากนี้ไปจะดูแลอีกครึ่งหนึ่งของชีวิตให้ดีที่สุด ไม่ว่าหนทางข้างหน้า
จะดีหรือร้าย เขาไม่มีวันปล่อยมือเธออีกแล้ว

“ลิลเชื่อใจคุณหมอได้...ใช่ไหมคะ”

ปรวีร์บิดจูบดูตุ้มแทนคำตอบ ซึมซับกลิ่นอายหอมหวาน
ของคนในอ้อมแขน สูดกลิ่นลมหายใจร้อนผ่าวราวกับลมหายใจเธอ
คือลมหายใจเขา แล้วจึงเริ่มบทใหม่อีกครั้ง ยินดีขยับอ้อมๆ ว่าสลิล
มีความหมายต่อเขาเพียงใด

ครั้งนี้เขาไม่รีบร้อน บรรเลงเพลงรักอ่อนหวาน ขอแค่เธอ
เปิดใจ ยอมรับเขาเข้ามาในชีวิตอีกครั้งในฐานะคนรัก เขาจะ

ตอบแทนโอกาสที่เธอให้มาด้วยชีวิต

๖๖ สงแดดยามเช้าลอดผ่านม่านปลุกคนนอนอึดตื่นจากนิทรา
ชายหนุ่มเหลือบมองข้างกายเห็นสลิลสลบเหมือดจึงอดแก้งไม่ได้
ไม่เห็นได้ออกแรงเหมือนเขา ไหงนอนไม่รู้เรื่องเชียวนะ

“ลิลฯ” เสียงทุ้มดังข้างหู

“อ้อ” เธอหันหน้าหนีเมื่อแก้มนุ่มๆ โดนรบกววน

“ผมไปทำงานก่อนนะ เดี่ยวมาหา รอผมนะ”

หญิงสาวส่งเสียงรับในลำคออย่างจ้วเจีย เธอเพิ่งหลับตอน
ใกล้รุ่งนี่เอง ลืมตายังไม่ไหวเลย

“คนขี้เซา” เคราสาکشอนใช้แก้มนุ่มด้วยความมั่นใจ

“อ้อ” สลิลส่งเสียงประท้วง พลิกตัวหนีเขา

ปรวีร์หัวเราะเอ็นดู ก้มหอมแก้มหนักๆ ที่หนึ่งก่อนลุกจาก
เตียงไปแต่งตัว

๖๖ ต่จนแล้วจนเล่า สลิลก็ยังไม่ได้เห็นหน้าคนที่บอกว่า
จะมาหาหลังเวลาผ่านไปเกือบเดือน เขางานยุ่งมากเพราะกำลัง
วางแผนร่วมทุนเข้าซื้อโรงพยาบาลเอกชนอีกแห่ง กอปรกับอยู่เวร
เป็นบางวันทำให้มาไม่ได้ แต่ยังขยันโทร.หาเธอวันละหลายครั้ง
ซึ่งไม่รู้ว่าแอบเอามือถือเธอไปปลดบล็อกเบอร์เขาตอนไหน และ
ขณะนี้กำลังตื่นเต้นสุดขีดที่เธอโทร.หาเขาก่อน

“ลิลมีอะไร เกิดอุบัติเหตุที่ไหนหรือเปล่า” เขารั้วคำถาม
ไม่หายใจ

“เปล่าหรือกคะ ลิลแค่จะถามว่าคุณหมอมพอจะมีเวลาแวะมา
ไหมคะ” เสียงใสกั้วหัวเราะน้อยๆ

“อืม ขอโทษที ผมยังปลิกตัวไม่ได้เลย ลิลมีเรื่องอะไรหรือ”

รู้สึกผิดที่ทิ้งเธอไว้คนเดียว

“ลิลอยากคุยต่อหน้านะค่ะ เอาไว้คุณหมอว่างก่อนก็ได้ค่ะ”

“ครับ ลิลดูแลตัวเองด้วย จะรีบไปหาครับ รอผมนะ”

สลิลบอกลาอย่างเข้าใจ ไม่อยากให้เขากังวลเพราะประวัติของตัวเองก็ไม่ค่อยสบายใจที่ต้องห่างกัน ส่วนเรื่องสำคัญที่ว่าเธอก็เพิ่งรู้เข้านี้ เมื่อได้รับอีเมลแจ้งผลการสัมภาษณ์พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเดือนที่แล้ว ปรากฏว่าสลิลได้รับเลือก จึงตั้งใจคุยกับเขาและหวังว่าประวัติจะยอมรับการตัดสินใจของเธอ

โอกาสที่จะโดนปฏิเสธมีสูง เขาคงไม่ชอบใจที่อาจไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือเจอกันบ่อยๆ แต่อยากให้เห็นใจว่าหากเคียงซิดีใกล้อีกครั้งก็อย่าใช้วิธีเลี้ยงดูเป็นนกในกรงทอง ให้เธอต้องทิ้งทุกอย่างอีกเลย อาชีพนี้มีความสำคัญต่อความนับถือตนเอง สลิลอยากเป็นคนรักที่ประวัติภูมิใจ ไม่ใช่คนรักที่มีไว้รักเท่านั้น

3

นกปีกหัก

หหมิงสาวกวาดตาอ่านรายการตรวจสุขภาพตามที่สายการบินกำหนดหลังรวบรวมเอกสารต่างๆ ที่ต้องนำไปยื่นในวันรายงานตัวเกือบครบแล้ว เหลือเพียงผลตรวจสุขภาพ

อีกนิดเดียวเท่านั้นก็จะได้ออกข่าวดีกับยาย หากตรวจร่างกายผ่าน เธอก็จะได้รับการเทรนนิ่งเป็นระยะเวลาสามเดือนก่อนก้าวสู่การเป็นลูกเรือเต็มตัว สลิลนั่งอมยิ้มคนเดียว นึกถึงวันที่ได้สวมชุดลูกเรือปฏิบัติหน้าที่บนเครื่องบิน จะรีบส่งรูปให้ยายดูคนแรกเลย

หนทางข้างหน้าช่างดูสดใส แม้ลึกๆ จะเกรงใจปรีวีร์ที่ไม่สามารถเป็นคนรักเต็มเวลาให้เขาได้ แต่เชื่อว่าเขาเป็นผู้ใหญ่และมีเหตุผลมากพอที่จะไม่คัดค้าน สลิลพับใบรายการที่ต้องตรวจใส่กระเป๋าสะพาย เตรียมตัวออกเดินทางไปโรงพยาบาล

การตรวจละเอียดนั้นกินเวลาทั้งวัน พยาบาลแจ้งให้สลิลนั่งรอหน้าห้องตรวจก่อน เห็นว่าคุณหมอจะแจ้งผลภายในวันนี้ หมิงสาวเลิกหัวเราะประหลาดใจเนื่องจากโดยปกติมักให้มารับผล

ในวันถัดไป

“คุณสลิล วงษ์สาคร ค่ะ” เสียงขานชื่อเธอดังขึ้น
“ค่ะ”

“เชิญห้องตรวจ 11 ค่ะ”

สลิลเดินเข้าห้องไปพร้อมยกมือไหว้แพทย์หญิงสูงวัยสวม
แว่นตาที่นั่งหลังจอคอมพิวเตอร์

“ค่ะ คุณสลิลนะคะ” หมอหญิงทวนอีกครั้ง

“ค่ะ” นั่งลงตรงข้ามคุณหมอ

“คนไข้ตั้งครรภ์ได้สี่สัปดาห์แล้วนะคะ หมอจะจ่ายบำรุงให้
ไม่ทราบจะฝากครรภ์และทำนัดเดือนหน้าเลยไหมคะ”

“นี่นะคะ ผลที่จำเป็นต้องแจ้งวันนี้

หญิงสาวมือเย็นเฉียบ ตาพร่ามัว เกือบเซไปกองกับพื้น
ถ้าไม่ได้พยาบาลเข้ามาพยุงไว้ ค่ะ...คุณหมอเพิ่งบอกว่าในห้องมีลูก
ของเธอกับเขา นั่นเป็นข่าวดี เป็นเรื่องน่ายินดี ถึงไม่ได้เตรียมตัว
เตรียมใจมาก่อน แต่ก็ เป็นของขวัญล้ำค่าที่เกิดจากความรักเรา
สลิลดีใจและเชื่อว่าปรีวีร์ก็ต้องดีใจเช่นกัน

“ขอบคุณค่ะ ขอกลับไปคิดดูก่อนนะคะ” เธอต้องปรึกษา
พ่อของลูกก่อนว่าควรฝากครรภ์ที่ไหน

สลิลออกจากโรงพยาบาลด้วยความรู้สึกหลากหลาย ดีใจ
มีเงิน วิตามิน และกังวล ไม่รู้จะเริ่มต้นพูดกับพ่อของลูกอย่างไร จากที่
ตั้งใจจะบอกเรื่องงานกลายเป็นอีกเรื่องที่ใหญ่ไม่แพ้กัน ชีวิตน้อยๆ
กำลังถือกำเนิดขึ้นและมีการตัดสินใจครั้งสำคัญรอเราอยู่ หญิงสาว
ถอนหายใจอย่างสับสน ได้แต่หวังว่าวันนี้จะไม่เหมือนกับวันนั้น

“ไอ้ย”

“ขอโทษค่ะ ลืกลงหนักไปเธอคะ” มือเด็กพลันชะงักขณะ
กำลังหวดคอบ่าไหล่ให้เขา

“เปล่าหรือก มันตึงมากจริงๆ แหะละ” ประวีร์ที่นั่งขัดสมาธิบนพื้นตอบ

“คุณหมอบไปทำอะไรมาคะ” ถามพลางลงยาคล้ายกล้ำเนื้ออีก
 “ให้หลานชายชื่่ค่อนะ ชนชะมัด” ชายหนุ่มบ่นลูกน้องชาย
 “ไม่ใช่ว่าแก่แล้วหรือคะ” สลิลขำลู่บ่น

“ฮือ ผมยังแรงดี ลิลก็รู้ แต่เจ้าพวกนั้นแรงอย่างกับช้างที่บ้านยังไม่มีหลานสาวด้วยนะ ทุกคนเลยมาหวังกับผม...” จู่ๆ เขาก็หยุดพูดเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าตะแคงเรื่องที่ไม่ควรเข้าแล้ว ทั้งสองต่างรู้กฎข้อนี้ดี ลักวันต่างคนต่างต้องไปมีครอบครัวของตัวเอง และแม่ของลูกเขาไม่ใช่เธอ

“ลิลเชื่อว่าลูกสาวคุณหมอบต้องน่ารักมากแน่ๆ ค่ะ” ฝืนยิ้มบอกตัวเองว่าไม่เป็นไร กลัวแต่เขาไม่สบายใจ

ประวีร์นั่งนิ่ง ปล่อยให้เธอพูดต่อ ถึงพูดหรือไม่พูดอะไรก็เชื่อว่าปลายทางจะแตกต่างกัน

หญิงสาวล้มตัวลงนอนทันทีที่ถึงห้อง เกือบทุ่มหนึ่งแล้วยังไม่มีอะไรตกถึงห้องตั้งแต่เที่ยง เธอไม่รู้สึกหิว แต่พอนึกขึ้นได้ว่ายังมีอีกคนจึงลุกมาหยิบสมาร์ตโฟนมาสั่งอาหาร น่าแปลก พอรู้ว่ห้องก็อยากกินเมนูไข่ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ไม่บอกก็รู้ว่าลูกใคร ใช่ไหมคะ” มือบางลูบหน้าห้องเบนราบด้วยความเอ็นดู

เสียงโทรศัพท์กริ๊ดร้องปลุกคนที่ผล็อยหลับไปหลังมืออาหารให้สะดุ้งตื่น สลิลงัวเงียความหามือถือก่อนกดรับ มีคนเดียวที่โทรหาเธอบ่อยขนาดนี้

“ค่ะ” น้ำเสียงยังไม่ตื่น

“นอนเร็วจัง” เสียงทุ้มปลายสายกลัวหัวเราะ

“ฮื่อ ลีลวงนี่นา”

“กินข้าวยัง” ถามอย่างห่วงใย

“กินแล้วค่ะ กินไข่เจียวกุ้งสับคนเดียวหมดเลย คุณหมอดนะค่ะ” แกล้งยั่วให้เขาน้ำลายสอบ้าง ให้เธอกินข้าวคนเดียวมาหลายมื้อแล้ว

“ซีโกงอะ ของโปรดผมเลย” เขาท้วงงอนๆ

“ช่วยไม่ได้นะค่ะ คุณหมอไม่มาสักทีนี่นา” ลูกเขาต่างหากเล่าที่อยากกิน สลิลแอบขำในใจ

“ฮื่อ อีกสองสามวันนี้แหละ งานใกล้เสร็จแล้ว เดี่ยวจะสั่งไข่ตุ๋น ไข่เจียว ไข่ยัดไส้มาให้หมดเลย รอผมนะ” ประวีร์บอกด้วยความดีใจที่จะได้เจอกันแล้ว

“ค่ะ” ตอบกลับด้วยน้ำเสียงดีใจพอกัน

“ก็ได้ๆ ผมปล่อยลิลไปนอนก็ได้” คิดว่าเธอคงตาปรือเต็มแก่แล้ว

หลังวางสายสลิลกลับนอนเอามือก่ายหน้าผาก หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง ในหัวมีเรื่องให้คิดมากมาย เธอจะบอกเขาอย่างไร จะบอกกายอย่างไร ความสัมพันธ์ของเรานับจากนี้จะเป็นไปในทิศทางใด และไหนจะงานของเธอที่ไม่สามารถอุ้มท้องไปรายงานตัวได้อีก ความกดดันทั้งหลายถาโถมเข้ามา ลำพังตัวเธอคนเดียวไม่เป็นไรหรอก ห่วงความรู้สึกยายกับเจ้าตัวเล็กในห้องนี้สิ

อย่างน้อยก็ใจชื้นขึ้นมาบ้างที่ได้ยินว่าอีกไม่กี่วันประวีร์จะมาหา “...คนรักที่มีลูกด้วยกัน” คำพูดนั้นยังก้องในหัวเสมือนแสงตะวันอบอุ่นที่คอยบอบประโลมในวันเหน็บหนาว สลิลเชื่อว่าพ่อของลูกจะพาเราฝ่าพายุครั้งนี้ไปได้

๖ อดมันไว้

ผู้ชายคนนั้นหลอกเธอ หลอกให้ความหวัง หลอกให้รัก
หลอกให้รอ สุดท้ายก็หนีไปต่างกับคนอื่น

มือเล็กกำสมาร์ตโฟนแน่นจนข้อมือขึ้นสีขาว เปลือกตาบาง
กะพริบถี่ๆ ไม่ยอมให้น้ำในตาไหลรินหลังเห็นข่าวกอสลิปทาง
‘เพจใต้เตียงไฮโซ’ โพสต์หรว

‘หมอหนุ่มสุดหล่อเตรียมประกาศหมั้นทายาทสาวโรงพยาบาล
เอกชน เข้าตำราเรือล่มในหนอง ทองจะไปไหนเสีย’

แม้รูปประกอบเป็นเพียงเงาร่างถมดำ แต่เนื้อหารายละเอียด
ทั้งหมดบ่งบอกว่าเป็นพ่อของลูกเธอ ทำไม่ถึงได้ใจร้ายใจดำขนาดนี้
ที่บ้ายเบี่ยง ถ่วงเวลา ไม่ยอมไพล่หน้ามาให้เห็นก็เพราะเหตุผลนี้
ใช่ไหม เธอมันโง่จริงๆ ทอดกายให้เขาเซซเซม เชื้อลมปากสัญญาลวง
วาดฝันจะได้ใช้ชีวิตครอบครัวด้วยกัน ทั้งหมดเป็นเพียงภาพมายา
ที่หลอกล่อให้เธอมาติดกับ

สลิลขบริมฝีปากกลางจนหือเลือด ลั่นสะท้านทั้งร่าง ไม่ยอม
ให้เสียงสะอื้นล็ดลอดออกมา เจ็บปวดที่โดนคนรักทรยศหักหลัง
อย่างเลือดเย็น เขาคิดจะเลี้ยงเธอเป็นเมียเก็บและอยู่กินอย่าง
ออกหน้าออกตากับอีกคน ไม่ เธอยอมให้ลูกโตมาในสภาพนั้นไม่ได้
ต้องหนี หนีไปให้ไกล ไม่ให้คนใจร้ายเข้าใกล้ลูกเธอได้อีก

หญิงสาวตัดสินใจโทร.หายายที่พึ่งคนเดียวในขณะนี้

“ลิลมีอะไรหรือลูก” เสียงแหบแห้งปลายสายประหลาดใจ
ที่หลานสาวโทร.หาแต่เช้า

“ลิล...ลิลมีข่าวดีจะบอกยายจ๊ะ” แสร้งพูดเสียงสดใสทั้งที่
ในใจหม่นหม่นอึดอัด

“ลิลเก็บเงินได้ก้อนหนึ่ง เราจะได้อยู่ด้วยกันแล้วนะจ๊ะ
ลิลจะกลับไปหายาย” กล่าวต่อโดยไม่มีพิธี

“จริงหรือลูก” ยายทิพย์อุทานด้วยความตื่นตื้น

“จริงจ๊ะ ลิลจะกลับวันนี้เลย”

“กลับบ้านเรา ยายจะรอนะลูก” บอกไม่ถูกว่าดีใจแค่ไหน
ที่หลานจะกลับมาอยู่ด้วยกัน

“จ๊ะยาย”

สลิลเก็บข้าวของที่จำเป็นลงกระเป๋าและเดินลงไปแจ้ง
ผู้ดูแลหอว่าจะขอย้ายออก จากนั้นจึงขึ้นแท็กซี่ตรงไปสนามบินทันที
ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างจบลงที่นี่ จะไม่ยอมให้ใครเหยียบย่ำศักดิ์ศรี
อีกแล้ว

6 ธมาถึงบ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนแวดล้อมด้วยแมกไม้หน้านาพรรณ
ตั้งอยู่ในหมู่บ้านขนาดกลางเลียบถนนเส้นหลักของจังหวัดในเวลา
ห้าโมงเย็น เนื่องจากเที่ยวบินรอบก่อนเที่ยงหมด ทำให้ต้องรอ
ขึ้นเครื่องรอบบ่ายแก่ๆ ใช้เวลาเพียงห้าสิบนาทีก็ถึงจุดหมายซึ่งไม่ไกล
จากบ้านยายนัก

“ยายจ๋า ลิลกลับมาแล้ว” เธอร้องหายายขณะวางกระเป๋า
เดินทางบนแคร่หน้าบ้าน

“ลิล! มาแล้วหรือลูก” ยายทิพย์เดินกะเผลกมารับเพราะเคย
ผ่าตัดสะโพก

สองยายหลานโผเข้ากอดกันด้วยความคิดถึง

“ได้กลับบ้านสักทีนะลูก” ผู้เป็นยายลูบศีรษะหลาน

“มา ล้างหน้าล้างตาก่อนค่อยมากินข้าวกัน” นางเตรียมอาหาร
ไว้รอแล้ว

“จ๊ะ”

พอได้ยินคำว่า ‘ข้าว’ ก็เริ่มรู้สึกพะอืดพะอมแต่แสดงอาการ
ให้ยายเห็นไม่ได้ เธอละอายใจ นอกจากไม่ได้งานตามที่ฝันไว้
ยังอึดอัดต้องกลับบ้านประจักษ์ความโง่เขลาของตัวเองอีก ยายคงจะ

เสียใจมากที่หลานสาวเจริญรอยตามลูกสาว สร้างเรื่องงามหน้าไว้ให้
ซ้ำใจ

เธอจะค่อยๆ หาวิธีบอกยาย อย่างไรก็ตาม ลูกเป็นความ
บริสุทธิ์ผ่องใส ไม่ใช่ความต่างพร้อยในชีวิตเธอ ต่อให้การเป็น
แม่เลี้ยงเดี่ยวมักถูกสังคมตั้งคำถามหรือมองไม่ดี แต่นั่นยังดีกว่า
ให้ลูกได้ชื่อว่า ‘ลูกเมียเก็บ’ ไม่ใช่หรือ สลิลจะเป็นทั้งพ่อและแม่
ให้ลูกเอง

“กับข้าวไม่ถูกปากเธอลูก” นางถามขึ้นเมื่อเห็นสลิลกินได้
น้อยกว่าปกติทั้งที่เป็นของโปรดหลาน

“ปละ เปลาจ๊ะ ลิลคงเหนื่อยเดินทาง” หลุบลตามองจานข้าว
ที่พร้อมไปนิดเดียว

“งั้นกินอีกสักคำสองคำค่อยไปพัก”

แต่คนท้องอ่อนๆ ฝืนความวิงเวียนพะอืดพะอมไม่ไหว
จึงบอกยายว่าอยากอาบน้ำ รีบจ้ำขึ้นชั้นสองก่อนอาเจียนอย่าง
เอาเป็นเอาตาย ขย้อนทุกอย่างที่กินเข้าไปออกมาจนหมด โชคดี
ที่ห้องน้ำอยู่ในห้องนอนเธอเลยไม่มีใครได้ยินความลับนี้ สลิลทิ้งร่าง
เหนื่อยอ่อนบนเตียงเดิมที่เคยนอนมาสิบกว่าปีพลางลูบท้องอย่าง
หวงแหน นับจากนี้ไม่ได้ตัวคนเดียวอีกต่อไปแล้ว

๒๐๖ เคยคิดว่ารู้จักประวัติดี ทว่าสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาตอกย้ำ
ว่าเธอไม่เคยรู้จักเขาจริงๆ ขณะกำลังนั่งคุยกับยายในเช้าวันรุ่งขึ้น
ว่าอยากเปิดร้านขายของชำหน้าบ้านให้ยายเฝ้า ส่วนเธอจะทำ
อาหารกล่องขายเพื่อหาเงินเตรียมไว้รับสมาชิกใหม่

เงินเก็บก้อนที่ได้จากเขาอาจจะพอเลี้ยงสามชีวิตได้ในเบื้องต้น
แต่ลูกเธอโตขึ้นทุกวัน ค่าใช้จ่ายย่อมมากขึ้นเป็นเงาตามตัว หมิงสาว
ยังไม่ทันสรุปอะไรกับยายก็ได้รับข้อความเตือนทางสมาร์ตโฟน

เสียก่อน

เงินจำนวนห้าล้านบาทถูกโอนเข้าบัญชีเธอ

หมอบั่นใจร้าย ใจร้ายเกินไปแล้ว อยากรีบเด็ดหัวเธอออกจากชีวิตขนาดนั้นเชียวนะ ถึงได้โอนค่าปลอบขวัญมาให้ หากเป็นเมื่อก่อน สลิลไม่มีทางรับไว้ ไม่ใช่เพราะหยิ่งทรนง เธอคนเดียวไม่มีความจำเป็นต้องใช้เงินมากขนาดนั้น และระหว่างที่อยู่ด้วยกัน เขาก็ให้มาเยอะแล้ว แต่ตอนนี้เธอมีลูก มีอีกชีวิตที่ต้องดูแล จึงยอมกลืนเลือด ยอมให้เขาใช้เงินพาดหัว

“แล้วลิลจะขายอะไรล่ะลูก” เสียงยายถามตึงตังเธอให้กลับมาที่ปัจจุบัน

“ยะ ยังไม่แน่ใจอะ ขอเวลาลิลคิดก่อน” ตอบตะกุกตะกัก ยังหน้าซำไม่หาย

“ไม่ต้องรีบก็ได้ลูก เรากินใช้กันสองคน ไม่ได้ไปเลี้ยงนักรบหรอก”

สลิลยิ้มพยักหน้ารับ พยายามซ่อนความอึดอัด ผิดหวัง เสียใจไว้อย่างมิดชิด ถึงพ่อของลูกไม่ต้องการเรา แต่ลูกยังต้องการเธอ เป็นแม่คนแล้วต้องเข้มแข็ง ลูกคือลมหายใจ คือที่ยึดเหนี่ยว คือกำลังใจให้สู้ต่อ เธอจะอ่อนแอไม่ได้

“คุณหมอมะ มีเคสอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ล้มคะ”

ปรวีร์ซึ่งเป็นแพทย์เวรคนเดียวในคืนนี้พยักหน้ารับทราบ ก่อนหยิบสเตโธสโคปติดมือไปด้วย ร่างสูงมาถึงอีอาร์ในเวลาไม่กี่นาที พบเด็กผู้ชายวัยรุ่นนอนโอดโอยบนเตียงคนไข้เพราะพิษบาดแผลเหวอะหะที่หน้าแข้ง โดยมีผู้ปกครองสีหน้าไม่สู้ดีเท่าไรอยู่ข้างๆ

“มีกระดูกหัก ต้องผ่าตัดตามเหล็กครับ” เขาสรุปหลังตรวจประเมินอาการให้พยาบาลฟังเพื่อจะได้เตรียมเจ้าหน้าที่ สถานที่ และอุปกรณ์

“เข้าห้องผ่าตัดเลยค่ะ” พยาบาลประจำออร์โธปิดิกส์ส่งสัญญาณให้พนักงานแปล

เมื่อดมยา ฟอกทำความสะอาดแผลและจัดท่าเตรียมผ่าเรียบร้อย ศัลยแพทย์หนุ่มก็เริ่มการผ่าตัด จัดเรียงกระดูกให้อยู่ในตำแหน่งเดิม

“ขอเพลตกับสกรูด้วยครับ” บอกพยาบาลที่คอยส่งเครื่องมือให้ ประวีร์ยึดสกรูและแผ่นเพลตกับกระดูก ตามด้วยเย็บปิดแผลอย่างเชี่ยวชาญ ยามสวมเสื้อกาวน์เป็นหมอ เขาไม่เคยวอกแวกหรือเหลือพื้นที่สมองไว้คิดเรื่องอื่นนอกจากการรักษาคนไข้ การผ่าตัดที่ใช้เวลาราวหนึ่งชั่วโมงผ่านไปได้อย่างดี หมอหนุ่มออกจากห้องผ่าตัดอีกทีก็ตอนตีห้านิดๆ ขอพักสักงีบค่อยขับรถไปหาสลิลตอนเช้าแล้วกัน

แต่เขารีบบึ่งรถมาเพื่อพบกับความว่างเปล่า
ทำไมไม่รอ...

คำถามนั้นวนเวียนอยู่ในหัวหลังทราบจากผู้ดูแลหอว่าเธอย้ายออกเมื่อวาน ประวีร์จับต้นชนปลายไม่ถูก จุกแน่นหน้าอก ทั้งผิดหวัง เสียใจ โกรธ โมโห ผสมปนเปกันไปหมด และเหนือสิ่งอื่นใดเขาเป็นห่วงสลิล ผู้หญิงตัวคนเดียวย้ายออกกะทันหันไปไหน ไปกับใคร ด้วยสาเหตุอะไรก็ไม่รู้

ชายหนุ่มเสยผมอย่างหัวเสีย ล้วงสมาร์ตโฟนในกระเป๋า กางเกงมาต่อสายหา และก็ไม่มีพิดคาคด เธอบล็อกเบอร์เขา นั่นยิ่งทำให้ประวีร์จุ่นเหียวจนเกือบรำคาญ เขามาแล้ว มาหาตามสัญญา แต่เธอลับปิ่นหัวเขาแทบบ๊ว

อารามเป็นห่วงกอบรัดบอดนอนผลักดันให้เขาตัดสินใจทำสิ่งที่สลิลเกลียดที่สุด โอนเงินห้าล้านบาทเข้าบัญชีเธอเพราะรู้จักนิสัยเธอดีว่าต้องรีบติดต่อกลับเพื่อขอคืน มือหนาคลึงขมับพลาง

ถอนหายใจ เขาปวดหัวตุบๆ เหมือนจะระเบิด และเมื่อทำอะไร
ไม่ได้มากไปกว่านี้จึงตัดใจขับรถกลับคอนโดฯ อย่าให้เจอตัวนะลิล
ครั้งนี้เขาโกรธจริงๆ

6 ลีียงโทรศัพท์ตอนหนึ่งทุ่มตรงปลุกปรวีร์ที่ยังอ่อนเพลีย
ให้สะดุ้งตื่น เขาหรีตามองหน้าจอย่างเกียจคร้าน คุณย่าโทร.มา
มีเรื่องอะไรขึ้นเธอ

“ครับ” น้ำเสียงงัวเงียรับสาย

“บั้น บั้นนอนเทรอลูก” นางรู้ว่าวันนี้หลานชายไม่ได้เข้า
โรงพยาบาล แต่ไม่คิดว่าจะนอนเร็วแต่หัววัน

“ครับ”

“นี่มันเรื่องอะไร ทำไมบั้นไม่บอกย่าล่ะ” คุณหญิงกัลยาถาม
อย่างร้อนรน

“เรื่องอะไรอะ” ถามกลับด้วยความมุงง

“เรื่องหมั้นไง บั้นจะหมั้นทำไมไม่บอกย่า”

นั่นยิ่งทำให้เขาเป็นไก่ตาแตก หมั้นกับใคร ตอนไหน

“อะไรนะอะ” ร่างแกร่งผุดลุกขึ้นนั่ง ตันเต็มตา

“มีข่าวซุบซิบออกมาว่าบั้นจะหมั้นกับหนูเอมเมื่อตอนเข้า
ยาถึงโทร.มาถามนี่ไง”

ปรวีร์ตบหน้าผากตัวเองแรงๆ บ้าบอกกันไปหมดแล้ว

“บั้นไม่ได้จะหมั้นกับใครทั้งนั้นครับ และไม่รู้ว่าด้วยว่าข่าวนี้
มาจากไหน” เขาตอบคุณย่าซัดถ้อยซัดคำ

“เป็นไปได้อย่างไรล่ะลูก ทางนั้นเขาออกตัวให้ย่าหาเวลาไปคุย
อย่างเป็นทางการแล้วนะลิล” ผู้เป็นย่ายังไม่เข้าใจท่าทีที่ต่างกันราว
ฟ้ากับเหวของทั้งสองฝ่าย

“แต่บั้นกับน้องเอมเพิ่งเคยไปกินข้าวด้วยกันครั้งเดียวที่คุณย่า

นัดให้เองนะฮะ” ชายหนุ่มพยายามรวบรวมสติเท่าที่มีอธิบายให้คุณย่าฟัง

“สรุปมันไม่ได้จะหมั้นใช่ไหม” คุณย่าเขย่าอีกครึ่งเพื่อความมั่นใจ

“มันไม่ได้จะหมั้นกับใครครับ”

“มันน่าจะคุยกับฝ่ายนั้นเองว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด เป็นการเต้าข่าวเท่านั้น” คุณหญิงย่าผู้เป็นเสาหลักของบ้านยินดีรับหน้าแทนและมีทางออกให้เสมอ

“มันขอขอบคุณคุณย่าครับ” โลงอกขึ้นมานิดหน่อยที่ย่ารับปากว่าจะจัดการให้

เขาเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว มีแนวโน้มสูงว่าสลิลคงไปเห็นข่าวนั้นเข้าจากที่ไหนสักแห่งจึงหนีหายไป ในขณะที่คนในข่าวอย่างเขาไม่มีบัญชีผู้ใช้เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์หรืออินสตาแกรม เพราะรักความเป็นส่วนตัวมาก ถึงไม่รู้ว่ามีข่าวบ้าง นี้ออนทัวไซเธียลมีเดีย

กระนั้นไม่ได้ทำให้ความโกรธเจือจาง คนรักกันต้องเชื่อใจกัน แต่สลิลกลับทำเหมือนไม่เชื่อใจ ไม่ไว้ใจ ไม่แม้กระทั่งรอฟังเขาก่อนเลือกที่จะหนีหายไปดื้อๆ ไม่นึกถึงความรู้สึกคนที่พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้กลับมาอยู่ด้วยกัน ที่ผ่านมาเขาคงใจดีกับเธอมากไป สลิลควรรู้ไว้บ้างว่าเขาใจร้ายเป็น

ไหนๆ ก็นอนไม่หลับแล้ว พรวิร์จึงเดินออกมาสูบบุหรี่แก้เซ็งที่ระเบียงพลางครุ่นคิดว่าหญิงสาวจะไปอยู่ไหนได้ คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยพูดบ่อยๆ ว่าอยากกลับไปอยู่กับยายที่ต่างจังหวัดจริงสินะ เส้นผมบังภูเขาคงแท้ๆ สลิลต้องกลับไปหาญาติคนเดียวยู่แล้ว

เขารู้ว่าเป็นจังหวัดไหนในภาคอีสานเพราะเคยอนุญาตให้เธอกลับไปเยี่ยมยายบ้างในช่วงที่อยู่ด้วยกัน แต่คราวนี้จะโล้ใจว่าแห่งหน

ตำบลใดจึงระบุตำแหน่งแน่ชัดไม่ได้ ชายหนุ่มถอนหายใจด้วยความหงุดหงิดเมื่อผลอนึกถึงความเป็นไปได้นี้ เขาจะไปตามง้อเธอทำไมกัน สลิลต่างหากที่ต้องชมซานกลับมาหาเขา

“ทำไมละเอม...”

“เอมตัดสินใจแล้ว”

“จะบ้ารีง”

“ช่าวก็ออกไปแล้ว เอม...”

“อย่าดึงพี่ขึ้นมาเกี่ยว เขาไม่ใช่คนที่เอมจะล้อเล่นด้วย”

เสียงชายหญิงคู่หนึ่งกระซิบกระซาบทุ่มเถียงกันภายในห้องสวีทของโรงแรมหรูหกดาว สถานที่นัดพบประจำของพวกเขา ชายหนุ่มรูปร่างกำยำ ใบหน้าคมเข้ม ผิวสีคล้ำแดด เปลือยท่อนบน นั่งหันหลังให้หญิงสาวที่ปลายเตียงเพื่อซ่อนสีหน้ารวดราว

“มันต้องจบได้แล้ว” เธอคลานมากอดเขาจากด้านหลังราวสิ่งลา หยดน้ำตาร้อนๆ ไหลรดแผ่นหลังกว้าง

“ไปแต่งตัวเถอะ” เขาลุกจากไป ไม่หันมามองเธออีกเลย

6 เธอปดยายว่าจะเข้าไปทำธุระในเมืองทั้งที่ความจริงนั่งรถประจำทางมาฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลใกล้บ้าน และเมื่อได้พบแพทย์พร้อมคำแนะนำในการดูแลครรภ์เบื้องต้น จึงพอจะเห็นภาพว่านับจากตั้งครรภ์จนลูกอายุหนึ่งขวบมีค่าใช้จ่ายจำนวนมากรออยู่

สลิลนั่งเหม่ออยู่หน้าห้องรับยา ก้าวขาไม่ออก อย่างน้อยในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดีบ้างละมั้ง เงินที่พ่อของลูกใช้ฟาดหัวคงพอเลี้ยงลูกไปได้สักระยะ แต่สำคัญกว่านั้นเธอต้องมีอาชีพเลี้ยงสามปากห้องให้ตลอดรอดฝั่ง อีกทั้งจะมีอาชีพไหนที่ทำได้และเลี้ยงลูกไปด้วยได้นะ

ขณะขยับกายจะลุกขึ้นก็มีคนเรียกเธอไว้เสียก่อน

“ลิล”

หญิงสาวหันตามเสียงเรียกและพบว่า เป็นชายหนุ่มเจ้าของ
ใบหน้าคุ้นตาคลายเคยเจอเมื่อนานมาแล้ว

“เต”

ทั้งสองปรี่เข้าหากันด้วยความตื่นเต้นที่ได้เจอเพื่อนเก่า
สมัยประถม เต หรือเตวิชญ์ ผู้มากพรสวรรค์ อดีตแชมป์ประกวด
คัดลายมือ มารยาทไทย และถือนพานไหว้ครูคู่กับสลิลทุกปี

“ลิลมาทำอะไร” เขาถามเสียงนุ่ม

“มะ มาตรวจสุขภาพประจำปีจ้ะ” เธอยังไม่พร้อมพูดความจริง
หากเรื่องแพรงพรายไปถึงหูคนละแวกบ้านละก็ ยายคงไม่แคล้ว
โดนนินทา

“เตละ” เห็นสีหน้ายิ้มแย้มสว่างไสวจึงอดแปลกใจไม่ได้

“มาทำเรื่องอุปการะเด็กนะสิ” เตวิชญ์ปิดปากหัวเราะคิกคัก
ก่อนอธิบายต่อ “ฉันกับแฟนอยากมีลูกมานานแล้ว วันนี้มีคุณแม่
วัยใสคนหนึ่งคลอดพอดี เลยมาจัดการเรื่องเอกสารนะ...ว่าแต่
ลิลเถอะ กลับมาอยู่บ้านแล้วหรือ” เขากับสลิลไม่ได้เจอกันอีกเลย
ตั้งแต่จบป.6 ได้ข่าวว่าเธอกับยายย้ายไปทำงานที่กรุงเทพฯ

“ใช่จ้ะ เพิ่งกลับมาอยู่กับยายได้ไม่กี่วัน”

“หือ แล้วทำงานที่ไหน” ไม่ได้ตั้งใจซอกแซก เพียงแต่เขาเอง
ก็กำลังหาคนเหมือนกัน

“ยังไม่ได้หาหรอกจ้ะ” เธอบอกเขาตามตรง

“เยี่ยมเลย สนใจมาเป็นนางแบบให้ฉันไหม ฉันกับแฟน
เปิดร้านให้เช่าชุดไทย ชุดแต่งงาน แล้วก็มีการรับจัดดอกไม้
ข้างๆ กัน นี้นามบัตรฉัน โทร.มานะ” เตวิชญ์รีบยื่นนามบัตรใส่
มือเธอ “ดีใจจริงๆ ที่เจอลิล แต่ฉันต้องขอตัวไปดูลูกก่อนละ”

เขาตั้งเธอมากอดลาหลวมๆ ก่อนรีบผละไปรับขวัญลูกที่ไม่ได้
คลอดเองของเขา

สลิลมองตามแผ่นหลังเตวีชฎี ในใจพลอยยินดีกับเพื่อน
อันที่จริงข้อเสนอของเขาก็น่าสนใจทีเดียว ระหว่างที่ห้องยังไม่โต
และไม่มีอาการแพ้มากนัก เธอน่าจะทำได้ งานนี้ต้องขอ
ความร่วมมือกับเจ้าตัวเล็กในห้องซะแล้ว

ทหลังประชุมเสร็จเครียดถึงสี่ชั่วโมง ผู้ถือหุ้นที่ร่วมทุน
เข้าซื้อกิจการโรงพยาบาลเอกชนในต่างจังหวัดที่มุ่งเน้นให้บริการ
ชาวต่างชาติก็ได้ข้อสรุป

ทุกคนลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ปรับวิธดูแลการควบรวมและ
ปรับเปลี่ยนระบบบริหาร ซึ่งหมายความว่าเขาต้องไปประจำการ
ที่ต่างจังหวัดสามถึงหกเดือนโดยมีเอมวลีทำหน้าที่ผู้ช่วย และเมื่อ
ทุกอย่างเข้าที่ เธอจะต้องรับช่วงต่อจากปรับวิธตามแผนที่วางไว้

หญิงสาวลอบมองสีหน้าหมอบันที่ราบเรียบไร้อารมณ์เป็นปกติ
เขาไม่ถือสาข่าวประกาศหมั้น ยังพูดคุยกับเธออย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ
แสดงให้เห็นว่าสามารถร่วมงานกันได้ นั่นเพราะเขาไม่รู้ว่าเป็น
ฝีมือเธอ เอมวลีเผลอกำมือแน่นขณะเดินออกจากห้องประชุม
พร้อมผู้ถือหุ้นคนอื่นๆ ในเมื่อได้ตัดสินใจไปแล้วก็ไม่มีคำว่าถอย

“พี่ปั้นคะ” เธอรีบก้าวยาวๆ ตามหลังเขา

“ครับ”

“พี่ปั้นวางรีเปลา่คะ เอมจะชวนไปกินข้าวเย็นนะคะ จะได้คุย
เรื่องงานด้วย” ยกเรื่องงานมาอ้างให้เขาปฏิเสธไม่ได้

หมอบนุ้มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู

“ได้ครับ” เขาไม่มีเวร ไม่รู้จะรีบกลับคอนโดฯ ทำไม

“นั่นเจอกันที่ร้านเลยนะคะ เตียวเอมส่งโลเกชั่นให้คะ”

หญิงสาวยิ้มกว้าง ไม่คิดว่าเขาจะตอบรับง่าย ๆ

ร่างสูงจึงตรงไปยังลานจอดรถแทนห้องทำงานบนชั้นผู้บริหาร และทันทีที่ประตูปิดลง โทรศัพท์สายที่กำลังรอก็ปรากฏบนหน้าจอ “ได้ความว่า?” น้ำเสียงที่ใช้ดูสนิทสนม ไม่เคร่งขรึม ไม่ถือตัว “จริงอย่างที่คิดแหละ กลับไปอยู่บ้านกับยายเหมือนเดิม” เสียงในสายรายงาน

“ส่งที่อยู่มา”

“พี่บ้านจะเอาไปทำอะไร” คนในสายพยายามกลั่นหัวเราะ

“อย่ายุ่งนะ”

“พี่บ้านเลี้ยงเด็กนี่หว่า เจริญรอยตามลุงบุญม โปรดจะบอก พ่อกับแม่” น้องชายเขาขู่แกมขำ

“มึงยังเป็นหนีนกอยู่นะโปรด บอกให้ทำไรก็ตามเหอะนะ” หมอหนุ่ม ชักรำคาญ

“ก็ได้ๆ อย่าไปจุดลูกสาวเขาละ”

เพียงไม่กี่วินาที ที่อยู่กับรูปถ่ายระยะไกลของสลิลก็ถูกส่งเข้า สมาร์ทโฟนเขา ประวีร์ยิ้มมุมปากเยี่ยงผู้ชนะ ต้องขอบคุณทุกคน ที่ยอมเดินตามเกม ส่งเขาไปคุมโรงพยาบาลใหม่ในจังหวัดบ้านเกิด สลิล อย่าคิดว่าเขาตามเพราะพิศวาส รีบติดปีกบินหนีให้ไกลนะลิล เขาไปถึงเมื่อไร ปีกนั้นจะโดนเด็ดทิ้ง

